Шаг
دانشگاه الزهرا
فصلنامه علمی دانشجویی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)
سال نهم – شماره بیست و ششم – بهار ۱۴۰۱

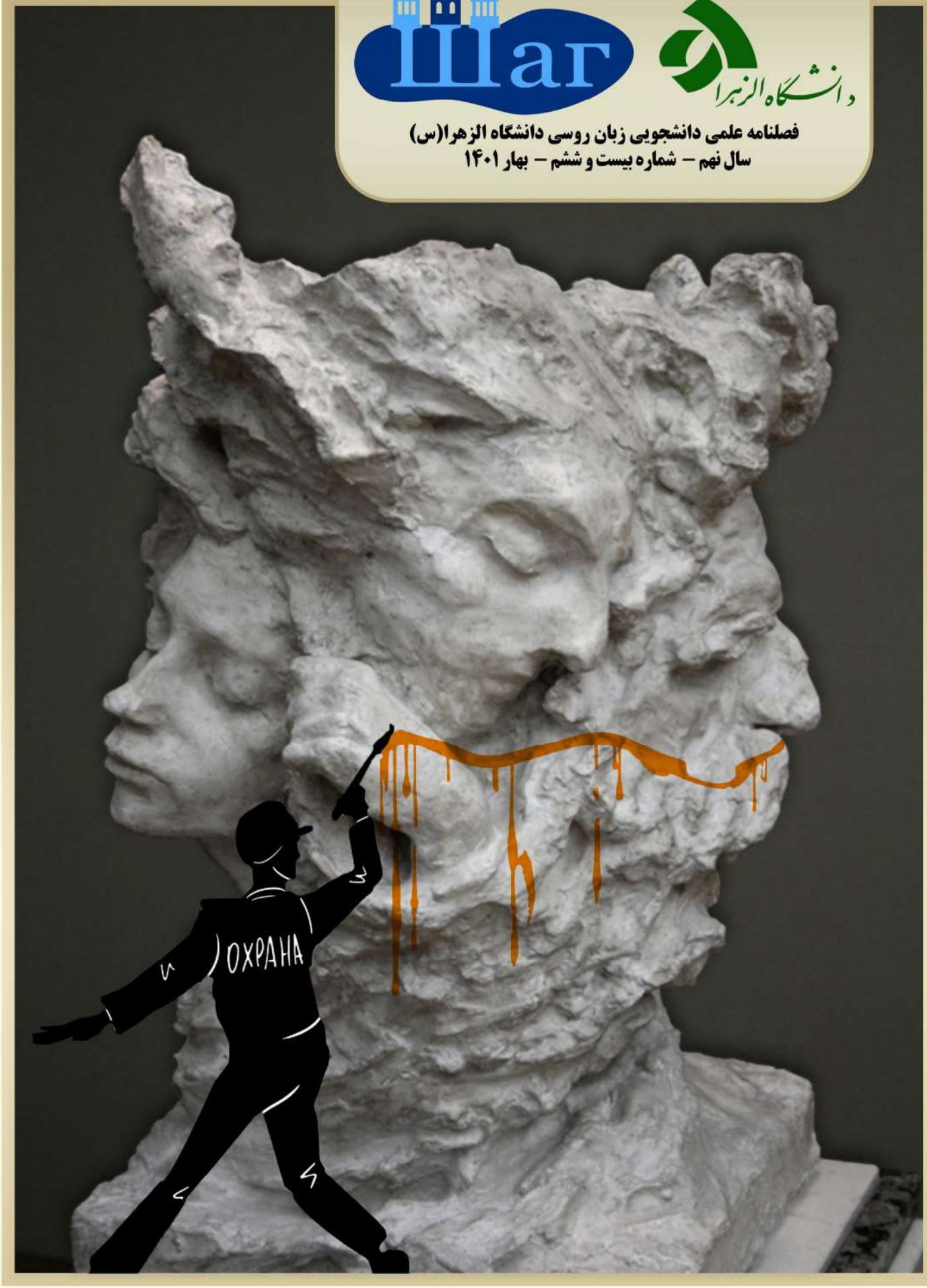

درگذشتگان را بدرود می‌گوییم هر روز
گناهان کرده و ناکرده‌مان را می‌کشانیم بر دوش
حال ما زردی‌ها را به آتش دادیم
گونه‌های سرخمان را از آفتاب داریم
تخته‌پاره‌های بی پارویمان را از کشتی داغان دیگری داریم
در این سفر چه مفت جان از کف دادیم

Каждый день прощаемся с усопшими
На плечи взваливаем грехи, даже те и мы не совершили
Теперь мы передали наши желтые чувства огню
У нас щеки краснеют благодаря солнцу
Остались у нас обломки чужих кораблей без весла
Потеряли мы жизнью в этом пути зря

ما با سری افتاده نگاشته‌ایم تا بالا رویم خلاف جاذبه، خرسندیم که خداوند فصلی دوباره عنایت کرد تا باشیم همراهتان!
باشد که ایران‌مان سرفراز باشد!

ملیکا طاهری فرزام
سردبیر نشریه شاگ

فصلنامه علمی دانشجویی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)
سال نهم، شماره بیست و ششم، بهار ۱۴۰۱
صاحب امتیاز : انجمن علمی دانشجویی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)

فهرست

لحظه	۱
روزجهانی دوستی ۲۰۲۲	۲
ریشه شناسی نام باشگاه های روسی	۴
یک خرابکار برای صورت پیکرهای تابلوی شاگرد کازیمیر مالِویچ چشم کشید	۷
دوباره می‌جویم	۱۱
15 نقاش روسی که دچار جنون شدند	۱۳
تمثیل شیخ بهایی و توانایی شهادت	۳۱
عمارت کوسکووا	۳۵
روز پیروزی	۴۵
چگونه با یک شیوه درست گرچکا بپزیم؟	۴۶

استاد راهنما: دکتر وجیهه رضوانی
مدیر مسئول: مهسا بهرامی
سردبیر: ملیکا طاهری فرزام
کارشناس نشریات: زهرا صدری
ویراستار علمی: سهراب عسکری
هیئت تحریریه: ملیکا طاهری فرزام، سمانه رفیعی، محیا کاوند، روح الله کاظمی، زهرا صناعی، پریسا رجبی، فائزه محمدنیا، تارا نی‌زن حسینی
صفحه‌آرا: فاطمه جعفری

چاپ : چاپخانه دانشگاه الزهرا (س)
آدرس: میدان ونک ،ده ونک ،دانشگاه الزهرا (س)
،اداره کل امور فرهنگی
تلفن : ۸۸۰۴۱۳۴۳ - ۰۲۱
کانال نشریه : @stepmagazine
ایمیل: Stepmagazine2015@gmail.com

Ежеквартальный научно-студенческий журнал по русскому языку Университета Аль-Захра
Выпуск №26, Весна 1401
Лицензирование: Студенческая научная ассоциация русского языка Университета Аль-Захра

Содержание

Момент	1
Международный день дружбы	2
Этимология названий русских клубов	4
Вандал пририсовал глаза фигурам на картине ученицы Малевича	7
Вновь ищу	11
15 русских художников, которые сошли с ума	13
Притча о Шейхе Бахаи и умении свидетельствовать	31
Усадьба Кусково	35
День Победы	45
Как правильно варить гречку?	46

Руководитель: Доктор Ваджихе Резвани
Ответственный секретарь: Махса Бахрами
Главный редактор: Мелика Тахери Фарзам
Эксперт по публикациям: Захра Садри
Научный редактор: Сохраб Аскари
Редакционная коллегия: Мелика Тахери Фарзам, Самане Рафий, Махья Кавand, Рухолла Каземи, Захра Санаи, Париса Раджаби, Фаезе Мухаммадния, Тара Нейзан Хоссейни
Дизайн: Фатеме Джафари

Издатель: Типография университета Аль-Захра
Адрес: Пл. Ванак, Ванак Виллидж, университет Аль-Захра
Телефон: 021_88041343
Телеграм канал журнала: @stepmagazine
E-mail: Stepmagazine2015@gmail.com

Момент

В одно мгновение, с чужого далекого небосклона,
Рассекла ночную тьму молния в бурном небе
А землю вибрировала
А мое тело как дерево в него ударах молнии, сбитое выстрелом в воздухе,
С ног до головы делилось пополам
Через эту трещину, твоя душа выпригивала,
Теперь
Холодные капли дождя ночью моросят
На моих седых волосах не переставая
А у меня понятия не имею,
Почему другие деревья в этом темном лесу тихо плакают

Реза Барахени

لحظه

ناگه از آفاق دور ناشناس،
برق طوفان ظلمت شب را شکافت
و زمین لرزید
و تنم از تارکش تا پای
چون درختی برق خورد، تیر خورده، در هوا
از میان بشکافت
از میان این شکاف
روح تو بیرون پرید،
اکنون
قطره‌های سرد باران در شب نمناک
بر سر خاکسترم یک ریز می‌ریزند
و درختان دگر در جنگل تاریک این دنیا
نمی‌دانم چرا خاموش می گریند

رضا براهنی

Международный день дружбы 2022

Праздник для всех и для каждого - это Международный день дружбы. В 2022 году он выпадает на субботу, 30 июля, и будет отмечаться в двенадцатый раз. В 2011 году Генеральная Ассамблея ООН приняла решение об учреждении новой памятной даты – Международного дня дружбы. Великие мыслители прошлого утверждали, что жизнь без дружбы – ничто, а исключить её из жизни - все равно что лишить мир солнечного света, что дружба ценится наравне с мудростью и превосходит талант. У каждого из нас – семи с половиной миллиардов людей на планете - имеются какие-либо воспоминания, связанные с этим чувством. Дружбу во все времена почитали величайшим нравственным мерилом и ценностью.

Примеры искренней душевной привязанности можно найти в любую историческую эпоху, она украшала жизни государственных деятелей и военачальников, писателей и артистов.

Традиции праздника

В связи с тем, что праздник отмечают во многих странах мира, то и традиции, связанные с ним, в каждом государстве сложились разные, в зависимости от обычаев местной культуры. В России, например, в День дружбы проводятся мероприятия, посвященные укреплению взаимоотношений между нациями.На площадях городов, на импровизированных сценах юные актеры разыгрывают театрализованные представления с национальным колоритом, проводятся различные конкурсы и викторины. В некоторых регионах 30 июля проводятся танцевальные батлы. Детей ждут игры и аттракционы, их веселят клоуны и герои любимых мультфильмов, самым популярным из которых является, конечно же, кот Леопольд.

Одной из главных целей проведения праздника выступает привлечение молодежи к общественной деятельности, направленной на восприятие различных культурных течений, взглядов и образа жизни.

Источник: www.kp.ru

روز جهانی دوستی 2022

جشنی که مختص به همه و هر کسی می‌تواند باشد، روز جهانی دوستی است. در سال ۲۰۲۲، مصادف است با روز شنبه، ۳۰ ژوئیه و برای دوازدهمین بار جشن گرفته می‌شود.

مجمع عمومی سازمان ملل متحد، در سال ۲۰۱۱ تصمیم گرفت یک تاریخ یادبود جدید، یعنی روز جهانی دوستی را تعیین کند. متفکران بزرگ گذشته، زندگی را بدون دوستی پوچ می‌شمردند و کنار گذاشتن آن را از زندگی به مانند محروم کردن دنیا از نور خورشید می‌دانستند، همچنین ارزش دوستی را همتراز با خرد و حکمت می‌دیدند و آن را برتر از هر استعدادی برای انسان به حساب می آوردند. هر هفت و نیم میلیارد نفر از ما انسان های روی کره زمین خاطراتی مرتبط با این احساس داریم. دوستی به عنوان بزرگترین معیار و ارزش اخلاقی در همه زمان‌ها مورد احترام بوده است. نمونه‌هایی از این دلبستگی عاطفی و صمیمانه را می‌توان در هر دوره تاریخی یافت که زندگی دولتمردان و رهبران نظامی، نویسندگان و هنرمندان را مزین کرده است.

سنت‌های جشن

با توجه به اینکه این جشن در بسیاری از کشورهای جهان برگزار می‌شود، سنت‌های مرتبط با آن با توجه به آداب و رسوم فرهنگ محلی در هر کشور متفاوت است. به عنوان مثال در روسیه، مراسمی برای تحکیم روابط بین اقوام مختلف در روز دوستی برگزار می‌شود. در میادین شهرها، بازیگران جوان روی صحنه‌های بداهه گویی، نمایش‌هایی را با اصالت ملی اجرا می کنند. مسابقات و سرگرمی‌های مختلف برگزار می شود. در برخی مناطق، رقابت‌های رقص خیابانی در ۳۰ ژوئیه برگزار می‌شود. کودکان در انتظار بازی و نمایش‌های آکروباسی هستند، آن‌ها با دلقک‌ها و قهرمانان کارتون‌های مورد علاقه خود سرگرم می‌شوند که البته محبوب‌ترین آن‌ها گربه لئوپولد[1] هست.

یکی از اهداف اصلی برگزاری جشن، جذب جوانان به فعالیت‌های اجتماعی با هدف درک گرایش‌های مختلف فرهنگی، دیدگاه‌ها و سبک های زندگی است.

منبع : www.kp.ru

۱. شخصیت یک فیلم کوتاه پویانمایی شده محصول شوروی

Этимология названий русских клубов VS ریشه شناسی نام باشگاه های روسی

Откуда пошли названия российских клубов - Зенит, Спартак, Рубин и Локомотив? Почему «Зенит» стал «Зенитом»? «Рубин»- это от драгоценного камня? Такие вопросы наверняка не раз возникали у любителей российского футбола.

اسامی باشگاه‌های روسی همانند زنیت، اسپارتاک، روبین و لوکوموتیو از کجا نشات گرفته‌اند؟ چگونه «زنیت» به «زنیت» تبدیل شد؟ آیا «روبین» سنگی گرانبهاست؟ چنین سوالاتی قطعا بارها در بین علاقه‌مندان فوتبال روسیه پیش آمده‌اند.

«Зенит» - один из самых титулованных клубов России. его футболисты выиграли 14 трофеев. Игроки и тренеры «Зенита» неоднократно удостаивались призов «Футболист года» по разным версиям.

В 1931 г. команда ЛМЗ впервые сыграла в чемпионате Ленинграда по футболу , но В 1936 г. команда перешла в ведение спортивного общества "Сталинец", сменила название, а также начала выступать в бело-голубой форме.

«زنیت» یکی از معروف‌ترین باشگاه‌های روسیه است. فوتبالیست‌های آن ١٤ جام قهرمانی کسب کرده‌اند. بازیکنان و مربیان «زنیت» بارها مفتخر به دریافت جوایز فوتبالیست سال در بخش‌های مختلف شده‌اند.

در سال ۱۹۳۱ تیم کارخانه فلز لنینگراد برای نخستین بار در مسابقات قهرمانی فوتبال لنینگراد بازی کرد، اما در سال ۱۹۳٦ تیم زیر نظر انجمن ورزشی «استالینتس» قرار گرفت، نامش را تغییر داد و همچنین با یونیفورم سفید و آبی شروع به بازی کرد.

Удивительно, но это не одрагоценном камне. Команда была создана на базе завода имени С. П. Горбунова. Завод производил вертолёты, которые оснащались бортовой радиолокационной станцией Рубин.

Названия команды в силу того, что она представляла оборонное предприятие, которое нуждалось в некотором режиме секретности, постоянно менялись — Команда Ленинского района, «Крылья Советов»[1], «Искра», «Рубин».

با کمال تعجب روبین فقط یک سنگ گرانبها نیست. تیم در کارخانه ایی به نام سرگی پتروویچ گاربونوف ایجاد شد. کارخانه هلیکوپتر هایی تولید می‌کرد که مجهز به ایستگاه راداری هوابرد روبین بودند.
اسامی تیم به دلیل آن که یک واحد نظامی را معرفی می‌کرد، به نوعی محرمانه بود و دائما تغییر نام می‌داد مانند تیم منطقه لنین، «کریلیا ساویتاف»، «ایسکرا» و «روبین».

«Салют Белгород», «Цементник[2]», а потом «Котлостроитель[3]»!

Они получил благозвучное название только в 1970 году к 25- летию Победы. Имя связано с военной историей. В 1943 был дан первый во время Великой Отечественной войны салют в честь освобождения Белгорода и Орла, а оба города получили неофициальное почетное звание «город первого салюта».

«سالیوت بلگراد»، «سیمینتنیک» و سپس «کاتلاسترایتل»!
آن‌ها فقط در سال ۱۹۷۰ در آستانه بیست و پنجمین سالگرد پیروزی نام خوش آهنگی به دست آوردند. نام با تاریخ نظامی مرتبط است. در سال ۱۹۴۳ نخستین سلام نظامی (همراه با فشفشه بازی از طریق توپخانه) در طول جنگ بزرگ داخلی به افتخار آزادی بلگراد و اورال داده شد و هر دو شهر عنوان افتخاری غیر رسمی «شهر اولین سلام» را دریافت کردند.

«Локомотив»

Команда была основана при Московско- Казанской железной дороге, ее первое известное название «Казанка». «Локомотив» появился в 1936 г. а «Казанка» и сейчас находится в системе красно-зеленого клуба. Команда под таким именем играет в ПФЛ.

«لوکوموتیو»
نخستین نام تیم تأسیس شده در راه آهن مسکو - کازان معروف به «کازانکا» بود. «لوکوموتیو» در سال ۱۹۳۶ پدیدار شد، اما نام «کازانکا» در سیستم باشگاه قرمز و سبز وجود دارد. تیمی تحت این نام در لیگ حرفه ایی فوتبال بازی می‌کند.

«Спартак»

По легенде красно-белых, название клубу придумал Николай Старостин, увидевший на столе книгу о восстании Спартака. Борьба рабов против класса угнетателей подходила духу СССР, так что имя прижилось. Но по другой версии, Старостин подсмотрел название, когда играл в составе сборной страны в Германии — против немецкого рабоче-спортивного клуба «Спартак».

«اسپارتاک»

طبق گفته‌های بازیکنان تیم سرخ و سفیدها، نیکالای استارستین زمانی که کتابی در مورد قیام اسپارتاکوس روی میز دید، نام باشگاه به ذهنش رسید. مبارزه بردگان علیه طبقه ستمگران باب میل روح اتحاد جماهیر شوروی بود، بدین ترتیب این نام کاملا جای خودش را پیدا کرد. اما بر اساس گزینه دیگری، زمانی که استارستین در ترکیب تیم ملی در آلمان مقابل باشگاه ورزشی – کارگری آلمانی «اسپارتاک» بازی می‌کرد از این نام ایده گرفت.

۱. بال‌های شوراها
۲. سیمان کار
۳. سازنده دیگ بخار

Источник: www.eurosport.ru

Вандал пририсовал глаза фигурам на картине ученицы Малевича

Картина Анны Лепорской «Три фигуры» (1932–1934) из коллекции Государственной Третьяковской галереи, предоставленная на выставку «Мир как беспредметность. Рождение нового искусства» в екатеринбургский фонд «Президентский центр Б.Н.Ельцина», пострадала от рук вандала. Неизвестный пририсовал шариковой ручкой небольшие глазки на абстрактных лицах двух фигур на картине.

Чернила немного проникли в красочный слой, поскольку титановые белила, которыми написаны лица, не покрыты авторским лаком, как это часто бывает в абстрактной живописи того времени. К счастью, вандал рисовал ручкой без сильного нажима, и поэтому рельеф мазков в целом не был нарушен. У левой фигуры на лице также зафиксирована мелкая выкрошка красочного слоя до нижележащего.

«Улучшение» картины заметили вечером 7 декабря две посетительницы выставки, которые обратились к сотруднику галереи, подняв тревогу. Полотно было снято с экспозиции и досрочно возвращено в Третьяковскую галерею (выставка продолжает работать до 20 февраля). В ГТГ состоялось заседание реставрационного совета, провели обследование картины и расчет стоимости реставрационных работ.

Она должна составить 250 тыс. руб. Перед отправкой на выставку произведение Лепорской было застраховано «АльфаСтрахованием» на 74,9 млн руб., и реставрация будет оплачена этой компанией.

Правоохранительные органы установили, что злоумышленником был сотрудник частной охранной организации. Негласно речь об этом шла давно, однако официально эту версию не подтверждали.

«Сообщаем, что в ходе расследования установлена личность пририсовавшего глаза фигурам на картине Анны Лепорской — это сотрудник частной охранной организации, осуществляющей охранную деятельность Ельцин Центра», — написала организация на своей странице в Facebook.

Удивляет и отношение властей Екатеринбурга к картине — культурному достоянию РФ: управление Министерства внутренних дел РФ по городу провело проверку, по результатам которой 20 декабря приняло решение об отказе в возбуждении уголовного дела. «Причиненный ущерб оценивают около 200 000 рублей, что является незначительным… В данном случае отсутствуют признаки состава преступления, предусмотренного ст. 167 УК РФ, так как картина своих свойств не утратила», — гласит постановление.

Минкультуры РФ направило жалобу в Генпрокуратуру России на отказ в возбуждении уголовного дела с просьбой переквалифицировать его по более серьезной статье — «уничтожение или повреждение объектов культурного наследия (памятников истории и культуры) народов Российской Федерации, включенных в единый государственный реестр объектов культурного наследия (памятников истории и культуры) народов РФ» (предусматривает наказание в виде лишения свободы до трех лет, штрафа до 3 млн руб. или же обязательных работ на срок до 400 часов или принудительных работ на срок до трех лет).

В результате общественного резонанса уголовное дело все же возбудили, но по статье «Вандализм». В случае если вина охранника будет доказана, ему грозит небольшой штраф (до 40 тыс. руб.) в размере заработной платы или иного дохода за период до трех месяцев, либо обязательные работы на срок до 360 часов, либо исправительные работы на срок до одного года, либо арест на срок до трех месяцев.

Источник: www.theartnewspaper.ru

یک خرابکار برای صورت پیکرهای تابلوی شاگرد کازیمیر مالِویچ[1] چشم کشید

تابلـوی «سـه پیکـر» (۱۹۳۲-۱۹۳٤) اثـر آنا لیپورسـکایا را کـه از مجموعـه گالـری دولتـی تریتیاکوسـفکایا در اختیـار نمایشـگاه «جهـان غیرعینـی. تولـد هنـری تازه» در بنیـاد «مرکـز رئیـس جمهـور یلتسـین» در شـهر یکاترینبـورگ قـرار داده بودنـد، بـه دسـت یـک خرابـکار آسـیب دیـد. یـک ناشـناس بـا خـودکار برای صورت‌هـای انتزاعـی دو پیکـر در تابلـو دو جفـت چشم کشید.

جوهـر در لایـه رنـگ کمـی نفـوذ کـرده زیـرا رنـگ سـفید تیتانیـوم کـه بـرای رنـگ آمیـزی چهره‌هـا از آن اسـتفاده شـده اسـت بـا ورنـی پوشـیده نشـده بـود، همانطـور کـه اغلـب در نقاشـی آبسـتره آن دوره پیـش می‌آمـد. خوشـبختانه ایـن خرابـکار خـودکار را بـا فشـار شـدید نکشـیده و بـه همیـن دلیـل برجسـتگی ضربه‌هـای قلـم نقـاش بـه طـور کلـی بهـم نخـورده اسـت. روی چهـره پیکـر سـمت چـپ نیـز یـک ریختگـی کوچـک لایـه رنـگ تـا لایـه زیریـن بوجود آمـده اسـت. عصـرگاه هفتـم دسـامبر، دو خانـم بازدیدکننـده از نمایشـگاه متوجـه «اصـلاح اعمال شـده در تابلـو» شـدند و نگرانـی خـود را بـه کارمنـد گالـری اعـلام کردنـد. نقاشـی از نمایشـگاه برداشـته و زودتر از موعـد بـه گالـری تریتیاکوفسـکی بازگردانـده شـد (نمایشگاه تا ۲۰ فوریه ادامه داشت).

گالـری دولتی ترتیاکوفسـکی جلسـه شـورای مرمت تشـکیل داد، نقاشـی را بررسـی کردنـد و هزینـه کار مرمـت ۲۵۰ هـزار روبل بـرآورد شـد. اثر لیپورسـکایا پیـش از ارسـال بـه نمایشـگاه توسـط شـرکت بیمـه «آلفـا» بـه مبلـغ ۷٤,۹ میلیـون روبـل بیمـه شـده بود و هزینـه مرمـت آن توسـط ایـن شـرکت پرداخـت خواهد شد.

نهادهـای انتظامـی عامـل ایـن جنایـت را کـه کارمنـد یـک شـرکت خصوصـی امنیتـی اسـت، شناسـایی کردنـد. در پشـت صحنـه، ایـن موضـوع مـدت هاسـت کـه مطـرح شـده بـود امـا ایـن فرضیـه بـه طـور رسـمی تاییـد نشـده بود تـا اینکـه این سـازمان در صفحـه فیسـبوک خـود نوشـت: «بـه اطـلاع مـی رسـانیم کـه در جریـان تحقیقـات، هویـت فـردی که بـرای پیکرهای نقاشـی آنا لیپورسـکایا چشـم کشـیده بـود، شناسـایی شـد؛ او کارمنـد یـک شـرکت خصوصـی امنیتـی اسـت کـه مسـئولیت حراسـت از مرکز یلتسین را به عهده دارد».

برخورد مقامات یکاترینبورگ نسبت به این نقاشی که میراث فرهنگی فدراسیون روسیه به حساب می‌آید نیز تعجب آور بوده است: بخش وزارت امور داخلی فدراسیون روسیه در شهر بازرسی به عمل آورده که در نتیجه آن، در ۲۰ دسامبر، تصمیم بر این شد پرونده جزایی برای این مسئله باز نکنند. مصوبه حاکی از این است، « خسارت وارده در حدود ۲۰۰۰۰۰ روبل تخمین زده می‌شود که ناچیز است... در این مورد، طبق ماده ۱۶۷ قانون جزایی فدراسیون روسیه، هیچ نشانه‌ای از جنایت وجود ندارد زیرا تابلو هیچ یک از ویژگی‌های خود را از دست نداده است».

وزارت فرهنگ فدراسیون روسیه شکایتی را به دفتر دادستان کل روسیه علیه امتناع از شروع یک پرونده جزایی و نیز درخواستی در ضمیمه‌اش برای طبقه‌بندی مجدد پرونده مطابق با مواد قانونی جدی‌تر یعنی «نابودی یا آسیب به اشیاء میراث فرهنگی (آثار تاریخی و فرهنگی) ملت فدراسیون روسیه که در فهرست دولتی اشیاء میراث فرهنگی (آثار تاریخی و فرهنگی) ملت فدراسیون روسیه گنجانده شده است» ارسال کرد (مجازات این جرم تا سه سال حبس، پرداخت جریمه تا سه میلیون روبل یا کار اجباری تا ۴۰۰ ساعت یا سه سال در نظر گرفته شده است).

در نتیجه افزایش بازتاب این رویداد در جامعه، یک پرونده جزایی باز شد، اما تحت ماده تخریب‌گرایی. اگر جرم نگهبان احراز شود، به جریمه ناچیزی (تا ۴۰ هزار روبل) به میزان دستمزدش یا درآمد شغل دیگری در طول سه ماه، یا کار اجباری به مدت ۳۶۰ ساعت یا یک سال کار تادیبی و یا حبس تا سه ماه محکوم خواهد شد.

منبع: www.theartnewspaper.ru

---

۱. طراح، نقاش، مجسمه‌ساز و نظریه‌پرداز برجسته روسی و از پیشگامان هنر آبستره و خالق سبک هنری آوانگارد سوپره‌ماتیسم بود.

Вновь ищу

Я вновь ищу
Свой путь в тумане жизни.
Куда не глянь, сплошная темнота.
И лишь моё воображение
Даёт надежду не спеша.
Я заблудилась в поворотах,
Назад дороги уже нет.
Уже не важно то, что было,
Куда важней, что дальше ждёт
И что там ждёт?
Дорога к свету или тьме?
Ещё один нежданный поворот?
Нет времени на размышления,
Пора довериться себе
Иду я прямо, неуверенно шагая
В страхе, что не туда опять сверну.
Лишь мягкий голос
Что внутри меня пылает
Давал подсказку в верную судьбу.
И вот рассеялся туман,
А с ним и прошлые страдания.
Вдали виднеется тропа,
И маленьких деревьев очертания.
Открылся наконец-то новый путь
Шагну в него без страха и сомнения.
Во мне есть силы, чтобы ускользнуть
От боли, бед и сожалений.
Во мне сверкает жажда приключений.
Желания новое познать и повидать!
Преграды быстро промелькают,
Их перепрыгнуть не составит мне труда!
Без страха жить намного проще.
А то, что было в прошлом далеко.
Живи сейчас! Смотри вперёд!
Не бойся! Уверена все будет хорошо.

Ева Артемева Куриленко

دوباره می‌جوییم

دوباره می‌جویم راهم را در مه آلود زندگی.
به هرکجا مینگری تاریکی پیوسته
و تنها خیالم می‌دهم امیدَ، شتاب نکن.
من در پیچ و خم‌ها راه را گم کرده‌ام،
راه بازگشتی دیگر نیست.
دیگر اهمیتی ندارد چه بر من گذشته است،
و مهم‌تر آن است که چه پیش خواهد آمد.
و آنجا چه چیزی منتظر است؟
راهی به سوی روشنایی و یا تاریکی؟
دوباره یک پیچ و خم غیرمنتظره؟
زمانی برای تأمل نیست،
دیگر باید به خود باور داشت،
مستقیم می‌روم، با گام‌های نااستوار
با ترس اینکه دوباره به آنجا بازنگردم.
تنها ندایی لطیف درونم شعله‌ور است
راهنمایی می‌کند به سمت سرنوشتی راستین.
و مه پراکنده شد و همراهش رنج‌های گذشته،
از دوردست کوره راهی نمایان می‌شود.
با اشکال کوچک درخت‌ها،
در نهایت راهی جدید گشوده شد
در آن بدون ترس و تردید گام می‌نهم.
در من نیروهایی‌ست تا رها شوم از
درد و مصیبت و تأسف.
در من عطش حادثه می‌درخشد.
آرزوی مشاهده و اِدراکی نو!
موانع به سرعت سپری می‌شوند،
پریدن از رویشان برایم دشواری نمی آورد!
زندگی بدون ترس به مراتب راحت‌تر است.
و آنچه در گذشته های دور بود.
اکنون زندگی کن، به پیش بنگر! نترس!
به طور حتم همه چیز خوب خواهد بود.

یِوا آرتوموا کوریلِنکو

15 русских художников, которые сошли с ума
۱۵ نقاش روسی که دچار جنون شدند

Отом, что психическими расстройствами страдали Ван Гог и Камилла Клодель, вспоминается легко. А кому из российских деятелей искусства был поставлен тот же печальный диагноз? Нет, это не Кандинский или Филонов, гипнотизирующие своей живописью, а художники, чьи полотна подчас были вполне реалистичны.

این حقیقت که ون گوک و کامیلا کلودل از اختلالات روانی رنج می‌بردند را همه به سرعت و راحتی به خاطر می‌آورند. اما در کدام یک از هنرمندان روسی نیز این بیماری غم‌انگیز تشخیص داده شده بود؟ نه، منظورمان نه کاندینسکی است و نه فیلونوف که با نقاشی‌هایشان دیگران را هیپنوتیزم می‌کنند، بلکه نقاش‌هایی که گاهی تابلوهایشان کاملاً واقع‌گرایانه بوده است.

Михаил Тихонович Тихонов (1789–1862) **میخائیل تیخونوویچ تیخانوف (۱۷۸۹–۱۸۶۲)**

Крепостной князя Голицына, благодаря художественным способностям попавший на учебу в Академию художеств. Получил вольную и в 1817 году принял участие в кругосветной экспедиции Василия Головнина на шлюпе «Камчатка», во время которой рисовал алеутов, аляскинцев и камчадалов.

رعیت شاهزاده گالیتسین به لطف استعداد نقاشی‌اش، برای تحصیل به آکادمی هنر راه یافت. آزادی اش را بدست آورد و در سال ۱۸۱۷، در سفر دور دنیای واسیلی گالاونین[1] با اسلوپ[2] «کامچاتکا» شرکت کرد که در طی آن، اِلیوت‌ها، مردم آلاسکا و کامچادال‌ها را نقاشی کرده است.

۱. دریانورد و خاطره‌نویس روسی، ناخدای دو سفر دور دنیا
۲.کشتی دو دکلی، کشتی بادبانی (Sloop)

Где-то на Филиппинах бывший крепостной стал терять рассудок: сперва «начал предаваться задумчивости», потом впал в ипохондрию и, наконец, совсем сошел с ума. В 1818 году Тихонов оказался на родине, до 1822 года его поместили в городскую психиатрическую лечебницу (причем там сумасшедшего едва не окрутила ради его денег одна вдова). Следующие сорок лет на государственную пенсию за больным ухаживали в семье его друга, тоже художника: в себя он так и не пришел. Умер Тихонов от паралича, перешагнув восьмой десяток.

جایی در فیلیپین، زایل شدن عقل رعیت سابق شروع شد: در ابتدا، «او غرق در اندیشه می‌شد»، سپس دچار هیپوکندریا[3] شد و در آخر، به کل عقلش را از دست داد.

در سال ۱۸۱۸، تیخونوف به زادگاهش بازگشت، تا اینکه در سال ۱۸۲۲ او را به بیمارستان روانپزشکی شهر منتقل کردند(ضمناً بیوه زنی در آنجا کم مانده بود به طمع تصاحب پول‌هایش با مرد دیوانه ازدواج کند). چهل سال بعد را میان خانواده دوستش که او نیز نقاش بود گذراند که با مستمری دولتی‌اش از او مراقبت کردند: او هیچگاه بهبود نیافت.

او در حالی که وارد دهه هشتاد زندگی‌اش شده بود، در اثر پارالیز[4] درگذشت.

Михаил Тарасович Марков (1799-1835) **میخائیل تاراسوویچ مارکوف (۱۷۹۹-۱۸۳۵)**

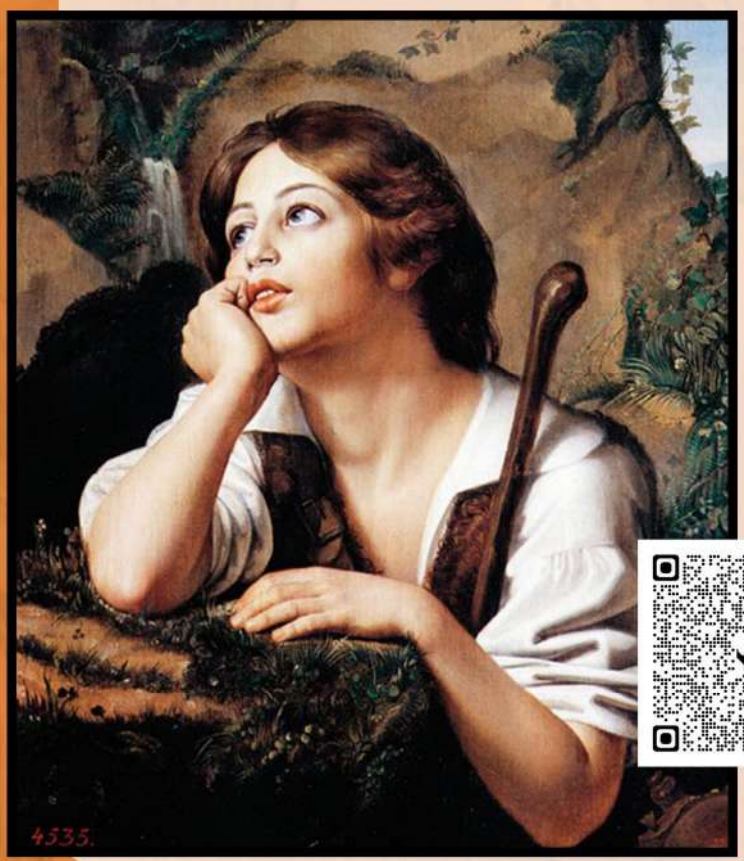

Этот позабытый ныне академический живописец в 1826 году был отправлен с младшим братом Алексеем, также художником, в пенсионерскую поездку по Италии.

این نقاش آکادمیک که اکنون فراموش شده در سال ۱۸۲۶ همراه برادر کوچک‌ترش، آلکسی، که او نیز نقاش بود در سفری با هزینه آکادمی هنر روانه ایتالیا شد.

۳.خودبیمارانگاری
٤. فلج کامل

Братья жили в Риме несколько лет, пока 30-летний Михаил не заболел тяжелым психическим расстройством и, возможно, четыре года находился в психиатрической лечебнице. Алексей ухаживал за Михаилом и на свою академическую пенсию возил его по Европе. Но через три года тот все-таки умер. После этого его младший брат вернулся в Россию, где сделал отличную карьеру, в частности расписывал Исаакиевский собор и храм Христа Спасителя.

دو برادرِ چند سالی را در رم ماندند، تا زمانی که میخائیل ۳۰ ساله به اختلال روانی سختی مبتلا شد و احتمالاً چهار سالی را در بیمارستان روانی بستری بود. آلکسی از میخائیل مراقبت می‌کرد و با مستمری ای که از سوی آکادمی دریافت می‌کرد او را به سفر اروپا برد. اما پس از سه سال، سرانجام او از دنیا رفت. پس از این اتفاق، برادر کوچکش به روسیه بازگشت، جایی که هنر فوق‌العاده‌اش را به نمایش گذاشت، به ویژه نقاشی کلیسای جامع سنت ایزاک و کلیسای مسیح نجات‌دهنده.

Яков Максимович Андреевич (1801-1840) **یاکوف ماکسیموویچ آندریویچ (۱۸۰۱-۱۸۴۰)**

Дворянин Полтавской губернии и художник-любитель, Андреевич был членом Общества соединенных славян и одним из самых активных декабристов. Во время восстания 1825 года служил при Киевском арсенале. Арестовали его в январе следующего года, и при разборе дела выяснилось, что он призывал к цареубийству, поднимал воинские части на восстание и так далее.

آندریویچ به عنوان یک نجیب‌زاده اهل شهرستان پولتاوا و یک نقاش آماتور، عضو انجمن اسلاوهای متحد[۵] و یکی از فعال‌ترین اعضای دکابریست‌ها بود. در طول قیام ۱۸۲۵ او در آرسنالِ (انبار مهمات) کی یف خدمت کرد. او را در ژانویه سال بعد دستگیر کردند و در جریان رسیدگی به پرونده، جرم‌های او شامل دعوت به شاه‌کشی، برانگیختن واحدهای نظامی به شورش و غیره بوده است.

۵. یک سازمان انقلابی مخفی که در اوایل سال ۱۸۲۳ در شهر نووگاراد-والینسک ایجاد شد.

Осудили Андреевича в числе самых опасных заговорщиков, по I разряду, приговорив к 20 годам каторжных работ. Блестящего поручика отправили в Сибирь, где со временем он сошел с ума, и через 13 лет ссылки умер в местной больнице — видимо, от цинги. Работ его сохранилось крайне мало.

آندرویچ را که در شمار خطرناک‌ترین توطئه‌گران می‌دانستند، در ردیف اول مجرمین به ۲۰ سال کار اجباری محکوم کردند. ستوان برجسته را به سیبری فرستادند که با گذشت زمان همان‌جا عقلش را از دست داد و پس از ۱۳ سال تبعید احتمالاً بر اثر بیماری اسکوربوت در یک بیمارستان محلی درگذشت. آثار بسیار کمی از او باقی مانده است.

Александр Андреевич Иванов (1806–1858) **آلکساندر آندریویچ ایوانوف (۱۸۰۶–۱۸۵۸)**

Будущий автор «Явления Христа народу» прибыл в Италию 24-летним молодым человеком, выигравшим пенсионерскую поездку. В этих теплых краях он остался почти на всю свою жизнь, постоянно сопротивляясь приказам о возвращении. Больше 20 лет он упорно писал свое полотно, жил замкнуто, вел себя мрачно.

Среди русской диаспоры циркулировали слухи о его душевном нездоровье. Гоголь писал: «Угодно было некоторым провозгласить его сумасшедшим и распустить этот слух таким образом, чтобы он собственными ушами на всяком шагу мог его слышать». Друзья художника защищали его, утверждали, что это клевета. Например, граф Федор Толстой сообщал в своем рапорте, что художник Лев Киль после приезда императора в Италию «употребил все интриги, чтоб не допустить государя по мастерским наших художников, а особливо Иванова не терпит и выставляет сумасшедшим мистиком и успел уже надуть это в уши Орлова, Адлерберга и нашего посланника, с которым до гадости подличает, как везде и у всех».

Однако поведение Иванова ясно свидетельствует, что эти слухи все-таки имели под собой почву. Так, Александр Тургенев описал гнетущую сцену, когда вместе с Василием Боткиным они позвали как-то художника на обед.

«— Нет-с, нет-с, — твердил он, всё более бледнея и теряясь. — Я не пойду; там меня отравят. <...> Лицо Иванова приняло странное выражение, глаза его блуждали... Мы с Боткиным переглянулись; ощущение невольного ужаса шевельнулось в нас обоих. <...>

— Вы итальянцев еще не знаете; это ужасный народ-с, и на это преловкие-с. Возьмет да из-за бортища фрака — вот эдаким манером щепотку бросит... и никто не заметит! Да меня везде отравливали, куда я ни ездил».

Иванов явно страдал манией преследования. Биограф художника Анна Цомакион пишет, что свойственная ему и раньше мнительность постепенно разрослась до угрожающих размеров: боясь отравы, он избегал обедать не только в ресторанах, но и у знакомых. Иванов готовил себе сам, брал воду из фонтана и порой питался одним хлебом и яйцами. Частые жестокие боли в желудке, причины которых он не знал, внушали ему уверенность в том, что кому-то периодически удается подсыпать ему яд.

زمانی که نقاش آینده تابلوی «ظهور مسیح بر مردم» یک جوان ۲۴ ساله بود، برنده یک سفر به ایتالیا با هزینه آکادمی هنر شد. او تقریباً تمام عمر خود را در شهرهای گرم ایتالیا گذراند و مدام در برابر دستوراتی که برای بازگشتش می‌دادند مقاومت می‌کرد. او بیش از ۲۰ سال مصرانه بر روی بوم «ظهور مسیح بر مردم» کار کرد، زندگی‌اش در انزوا بود و رفتار افسرده‌گونه‌ای داشت.

بین جامعه روس‌های مهاجر شایعاتی درباره ناراحتی روحی او پخش می‌شد. گوگول در این باره نوشته است: «برای برخی خوشایند بود که او را دیوانه بنامند و به شکلی این شایعه را پخش کنند که او در هر قدمی که برمی‌دارد آن را با گوش‌های خودش بشنود». دوستان این نقاش از او دفاع می‌کردند و مدعی بودند که این تنها یک تهمت است. به عنوان مثال، کنت فئودور تالستوی در گزارش خود خبر داده است زمانی که امپراتور به ایتالیا آمده بود، لئو کیلِ نقاش «از هیچ دسیسه‌ای برای اینکه پادشاه از کارگاه هنرمندان ما بازدید نکند دریغ نکرد و مخصوصاً چشم دیدن ایوانوف را ندارد، از او به عنوان عارفی دیوانه یاد می کند و قبلاً توانسته با این حرف‌ها پیش آرلوف، آدلبِرگ و سفیر کشورمان از او بدگویی کند تا هر جا و نزد هرکسی با او بدرفتاری کنند».

اگرچه رفتار ایوانوف خود شاهدی بر این بود که این شایعات بی‌پایه و اساس نیستند. آلکساندر تورگینف صحنه‌ی عذاب‌آوری را که به اتفاق واسیلی بُتکین، نقاش را به نحوی برای صرف ناهار دعوت کرده بودند این چنین توصیف کرده است.

«او تکرار کرد:

– نه آقا، نه آقا (در حالی که دست‌پاچه‌تر می‌شد و رنگش بیشتر می‌پرید)، نخواهم آمد؛ آنجا مسمومم می‌کنند. <...>

صورت ایوانوف حالت عجیبی به خود گرفت بود، چشمانش سرگردان بودند... من و بُتکین به هم نگاه کردیم؛ ترسی ناخواسته به هر دوی ما دست داد <...>

– شما هنوز ایتالیایی‌ها را نمی‌شناسید. مردم وحشتناکی هستند، آقا، و در این زمینه بسیار حواس جمع و هفت خط هستند، قربان. دست در جیب فراک می‌کنند، در همین حین یک سرسوزن سم در غذا می ریزند... هیچکس هم متوجه نمی‌شود! بله، هر جا پایم را بگذارم مسمومم خواهند کرد».

ایوانوف به وضوح از دوره‌های شیدایی رنج می‌برد. آنا سوماکیان، زندگی‌نامه نویس این هنرمند، می نویسد که قبلاً هم پیش می‌آمد که او خیالاتی می شد اما به تدریج به میزان نگران کننده‌ای رسید: او از ترس سم، نه تنها از غذا خوردن در رستوران ها، بلکه از هم‌سفره شدن با دوستانش نیز اجتناب می کرد. ایوانوف خودش غذا می‌پخت، از چشمه آب می‌گرفت و گاهی فقط نان و تخم مرغ می‌خورد. دردهای شدید مکرر در معده، که دلایل آن‌ها را نمی دانست، به او اطمینان می‌داد که شخصی به طور دوره‌ای موفق به خوراندن سم به او می‌شود.

Алексей Васильевич Тыранов (1808–1859) **آلکسی واسیلیویچ تیرانوف (۱۸۰۸–۱۸۵۹)**

Бывший иконописец, которого подобрал Венецианов и научил реалистической живописи, позже поступил в Академию художеств и получил золотую медаль. Из пенсионерской поездки в Италию он вернулся в 1843 году на грани нервного срыва, как говорят — из-за несчастной любви к итальянке-натурщице. И на следующий год попал в петербургскую психиатрическую больницу. Там его сумели привести в относительный порядок. Следующие несколько лет он провел на родине, в Бежецке, а потом снова работал в Петербурге. Скончался Тыранов от туберкулеза в 51 год.

نقاش سابق تمثال‌های کلیسا که توسط وینیتسیانوف انتخاب شده بود و به او نقاشی واقع‌گرایانه را آموزش داد، بعدها در آکادمی هنر وارد شد و مدال طلا دریافت کرد. او از سفری که با هزینه آکادمی به ایتالیا داشت، در سال ۱۸۴۳، در آستانه یک فروپاشی روانی و طبق شایعات از عشقی ناکام به مدل ایتالیایی نقاشی‌ها بازگشت. او تا سال بعد در بیمارستان روانی پترزبورگ بستری بود. آنجا توانستند سر و صورتی نسبی به وضع او بدهند. چند سال آینده را در زادگاهش، شهر بژیتسک، گذراند و سپس دوباره در پترزبورگ مشغول به کار شد. تیرانوف در سن ۵۱ سالگی از بیماری سل درگذشت.

Пимен Никитич Орлов (1812–1865) **پیمِن نیکیتیچ آرلوف (۱۸۱۲–۱۸۶۵)**

Любители русского искусства XIX века помнят Пимена Орлова как неплохого портретиста, работавшего в манере Брюллова. Он успешно закончил Академию художеств и выиграл пенсионерскую поездку в Италию, куда и уехал в 1841 году. Ему неоднократно приказывали вернуться на родину, но Орлову прекрасно жилось в Риме. В 1862 году 50-летний Орлов, к тому моменту академик портретной живописи, заболел нервным расстройством. Русская миссия устроила его в лечебницу для душевнобольных в Риме. Через три года он умер в Риме.

دوستداران هنر قرن ۱۹ روسیه، پیمِن آرلوف را یک پرتره‌نگار خوب می‌شناسند که به سبک برولوف نقاشی می‌کشیده است. او آکادمی هنر را باموفقیت به پایان رساند و سفری رایگان به ایتالیا را دریافت کرد که در سال ۱۸٤۱ برای همیشه به آنجا رفت. بارها به او دستور دادند که به وطن بازگردد اما او زندگی خوبی در رُم داشت. در سال ۱۸٦۲، آرلوفِ ۵۰ ساله که در آن زمان یک آکادمیسین پرتره‌نگار بود، به اختلال روانی دچار شد. هیئت روحانیون روسی او را به آسایشگاه بیماران روانی در رُم فرستادند. پس از سه سال او در رُم فوت کرد.

Григорий Васильевич Сорока (1823–1864)

گریگوری واسیلیویچ ساروکا (۱۸۲۳–۱۸٦٤)

Крепостной художник оказался одним из самых талантливых учеников частной школы Венецианова. Но его владелец, в отличие от хозяев многих других венециановцев, отказался дать Сороке свободу, заставлял его работать садовником и ограничивал как мог. В 1861 году художник наконец получил вольную — от Александра II Освободителя, заодно со всей страной. На воле Сорока защищал свою общину, сочиняя жалобы на бывшего барина. Во время одного из конфликтов 41-летний художник был вызван в волостное правление, которое его приговорило «за грубости и ложные слухи» к трехдневному аресту. Но по болезни Сороку отпустили. Вечером он отправился в горшечный сарай, где повесился. Как написано в протоколе — «от неумеренного пьянства и произшедшей от того грусти и с помешательством рассудка вследствие нажитого дела».

این نقاش رعیت‌زاده یکی از بااستعدادترین هنرجویان مدرسه خصوصی وینیتسیانوف بود. اما ارباب او برخلاف اربابان بسیاری از پیروان مکتب وینیتسیانوف، آزادی ساروکا را به او نبخشید، او را به باغبانی مجبور می‌کرد و تا جایی که می‌توانست او را محدود می‌کرد. در سال ۱۸٦۱، هنرمند بالاخره آزادی‌اش را همزمان با همه مردم روسیه از آلکساندر دوم آزادی‌بخش[٦] دریافت کرد. ساروکا داوطلبانه با نوشتن شکایاتی علیه اربابان سابق از جامعه رعایا دفاع می‌کرد. در جریان یکی از اختلافات، هنرمند ٤۱ ساله را به دهیاری روستا احضار کردند که به جرم خشونت و شایعات کذب او را به سه روز بازداشت فرستادند. ساروکا اما به سبب بیماری‌اش آزاد شد. همان شب او به کارگاه سفالگری رفت و خود را حلق‌آویز کرد. طبق آنچه که در صورت جلسه نوشته شده است «مرگ تدریجی به دلیل مصرف بیش از اندازه الکل و اندوه ناشی از آن و جنون».

٦. این لقب را به دلیل لغو حکم برده‌داری در روسیه به او دادند.

Алексей Филиппович Чернышев (1824-1863) آلکسی فیلیپوویچ چرنیشُف (۱۸۲٤-۱۸٦۳)

В 29 лет этот выходец из «солдатских детей» получил Большую золотую медаль и отправился на пенсию Академии художеств в Италию. Там проявились первые симптомы его болезни, которую в XIX веке называли размягчением мозга. Его нервное расстройство сопровождалось болезнью глаз, ревматическими болями, ухудшением зрения и, конечно, депрессией. Чернышев пытался лечиться в Австрии, Франции и Швейцарии, но положение его только ухудшалось. Через семь лет после отъезда он вернулся в Россию, причем его успехи все-таки были так велики, что Чернышев получил звание академика. Но деградация продолжалась, и в итоге его поместили в заведение Штейна для душевнобольных, где он умер через три года после возвращения в 39-летнем возрасте.

این هنرمند ۲۹ ساله که از طبقه «فرزندان سربازان »[۷] بود، مدال بزرگ طلا دریافت کرد و برای تحصیل در آکادمی هنر ایتالیا بورسیه شد. در آنجا اولین نشانه‌های بیماری‌اش که در قرن ۱۹ به آن نرم شدن مغز می گفتند، ظاهر شد. ناراحتی عصبی او با مشکلات بینایی، دردهای روماتیسمی، تاری دید و البته افسردگی همراه شد. چرنیشُف برای درمان به استرالیا، فرانسه و سوییس رفت اما وضعیت او تنها وخیم‌تر می‌شد. هفت سال پس از ترک روسیه به وطن بازگشت و در حالی بود که موفقیت‌هایش آنقدر بزرگ بودند که چرنیشُف عنوان آکادمیسین را دریافت کرد. اما زوال عقل در حال پیشرفت بود، و در نهایت او را در موسسه شتِین مخصوص بیماران روانی بستری کردند که سه سال پس از بازگشتش در سن ۳۹ سالگی در آن درگذشت.

۷. یک گروه اجتماعی در امپراتوری روسیه در قرن ۱۸، شامل فرزندان سربازانی که از میان رعیت‌ها استخدام شده بودند.

Павел Андреевич Федотов (1815–1852)

پاول آندریویچ فیدوتوف (۱۸۱۵–۱۸۵۲)

Когда автору «Сватовства майора» и других хрестоматийных полотен исполнилось 35 лет, его состояние духа начало стремительно ухудшаться. Если раньше он писал сатирические картины, то теперь они стали депрессивными, полными ощущения бессмысленности жизни. Бедность и тяжелая работа при недостатке света привели к ухудшению зрения и частым головным болям.

Весной 1852 года началось острое психическое расстройство. Современник пишет: «Между прочим, он заказал себе гроб и примерял его, ложась в него». Затем Федотов придумал себе какую-то свадьбу и стал транжирить деньги, готовясь к ней, зашел ко множеству знакомых и в каждой семье посватался. Вскоре Академию художеств известили из полиции, что «при части содержится сумасшедший, который говорит, что он художник Федотов». Его поместили в частное заведение для страждущих душевными болезнями венского профессора психиатрии Лейдесдорфа, где он бился об стену головой, а лечение заключалось в том, что его били в пять кнутов пять человек, чтобы усмирить. У Федотова были галлюцинации и бред, состояние его ухудшилось.

Больного перевели в больницу «Всех скорбящих» на Петергофской дороге. Его друг писал, что там «он в бешенстве кричит и буйствует, носится с мыслями в небесном пространстве с планетами и находится в положении безнадежном». Умер Федотов в том же году от плеврита. Наш современник психиатр Александр Шувалов предполагает, что художник страдал шизофренией с синдромом острого чувственного бреда с онейроидно-кататоническими включениями.

زمانی که نقاش تابلوی «خواستگاری سرگرد» و دیگر تابلوهای منتخب به ۳۵ سالگی رسید، وضعیت روحی اش به سرعت رو به وخامت رفت. اگر قبلاً تصاویر هجوآمیز می‌کشید، از آن زمان به بعد همه‌ی آن‌ها افسرده‌گونه و انباشته از احساس پوچی زندگی بودند. فقر و کار سخت در نور کم منجر به ضعف بینایی و سردردهای مکرر شد.

در بهار ۱۸۵۲ یک اختلال روانی حاد آغاز شد. فردی در همان عصر می‌نویسد: «در این میان او برای خود یک تابوت سفارش داد و برای امتحان کردنش در آن دراز کشید». سپس فیدوتوف به این فکر افتاد که برای خود عروسی بگیرد و برای برگزاری آن شروع به ولخرجی کرد، نزد بسیاری از آشنایان می‌رفت و از هر خانواده‌ای دختری را خواستگاری می‌کرد. چندی بعد از سوی پلیس به آکادمی هنر خبر دادند که «دیوانه‌ای در واحد پلیس دستگیر شده که می‌گوید نقاش فیدوتوف است». او را در موسسه خصوصی بیماران روحی پروفسور روانشناس لِیدسدورف بستری کردند، او در آنجا سرش را به دیوار می‌زد و درمانش به این صورت بود که ۵ مرد با ۵ شلاق او را بزنند تا آرام شود. فیدوتوف دچار توهم و هذیان بود و وضعیتش بدتر می‌شد.

Михаил Александрович Врубель (1856–1910) میخائیل آلکساندروویچ وروبِل (۱۸۵۶–۱۹۱۰)

Первые симптомы болезни появились у Врубеля в 42 года. Постепенно художник становился все более раздражительным, буйным и многословным. В 1902 году семья уговорила его показаться психиатру Владимиру Бехтереву, который поставил диагноз «неизлечимый прогрессивный паралич вследствие сифилитической инфекции», что тогда лечили весьма жестокими средствами, в частности ртутью. Вскоре Врубель был госпитализирован с симптомами острого психического расстройства. В клинике он с перерывами провел последние восемь лет жизни, за два года до смерти полностью ослепнув. Умер он в 54 года, нарочно простудившись.

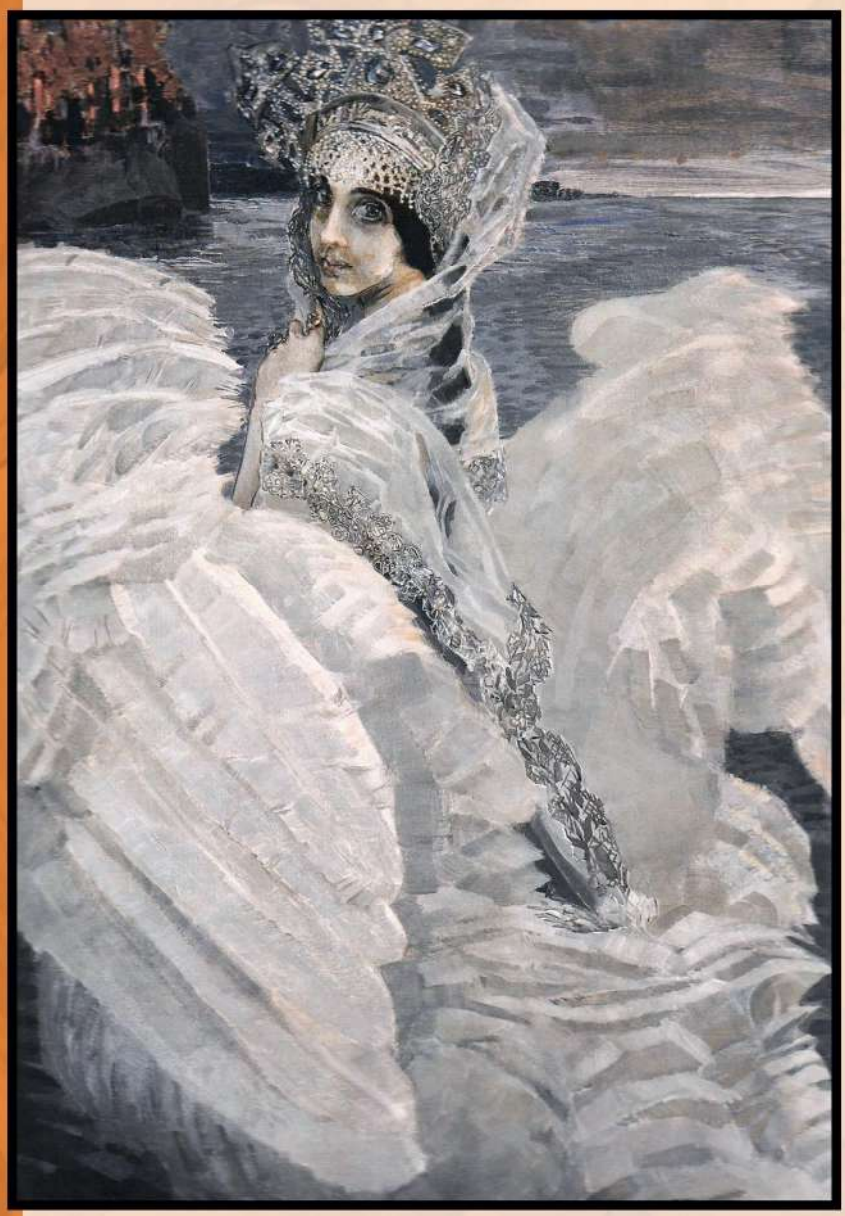

اولین نشانه‌های بیماری وروبل در ٤٢ سالگی ظاهر شد. به تدریج، هنرمند تندمزاج‌تر، ناآرام‌تر و پرحرف‌تر می‌شد. در سال ۱۹۰۲، خانواده‌اش او را متقاعد کردند که به ولادیمیر بخترفِ روانپزشک مراجعه کند که «فلج پیشرونده لاعلاج به علت عفونت سیفلیس» را در او تشخیص داد، آن زمان این بیماری را با مواد قوی‌ای از جمله جیوه درمان می‌کردند. چندی بعد وروبل با علائم اختلال روانی حاد در بیمارستان بستری شد. او هشت سال آخر عمر خود را به طور متناوب در درمانگاه گذراند و دو سال قبل از مرگش کاملاً نابینا شد. او در سن ٥٤ سالگی در اثر سرماخوردگی عمدی درگذشت.

Анна Семеновна Голубкина (1864-1927)

آنا سیمیونووا گالوبکینا (۱۸٦٤-۱۹۲۷)

Самая знаменитая из женщин-скульпторов Российской империи во время учебы в Париже дважды пыталась покончить с собой из-за несчастной любви. На родину она вернулась в глубокой депрессии, и ее сразу положили в психиатрическую клинику профессора Корсакова. Она пришла в себя, но в течение жизни с ней случались приступы необъяснимой тоски. Во время революции 1905 года она бросалась на сбрую коней казаков, пытаясь остановить разгон толпы. Ее привлекли к суду как революционерку, но отпустили как душевнобольную. В 1907 году Голубкину приговорили было к году в крепости за распространение революционной литературы, но из-за психического состояния дело было опять прекращено. В 1915 году тяжелый приступ депрессии снова уложил ее в клинику, и несколько лет она не могла творить из-за своего душевного состояния. Дожила Голубкина до 63 лет.

برجسته‌ترین بانوی مجسمه‌ساز امپراتوری روسیه هنگام تحصیل در پاریس دو بار به دلیل شکست عشقی اقدام به خودکشی کرد. درحالی به میهن بازگشت که شدیداً افسرده بود و بلافاصله در کلینیک روانپزشکی پروفسور کورساکوف بستری شد. او توانست به خود بیاید اما در طول عمر پریشانی‌هایی غیرقابل توضیح خاطرش را مکدر می‌کرد. در زمان انقلاب ۱۹۰۵، خود را مقابل اسب‌های قزاقان انداخت و سعی کرد از حمله آن‌ها برای متفرق کردن جمعیت جلوگیری کند. او را به عنوان یک انقلابی به دادگاه کشیدند، اما به عنوان یک بیمار روانی آزاد شد. در سال ۱۹۰۷، گالوبکینا به دلیل پخش نوشته‌های انقلابی به یک سال زندان محکوم شد، اما باز هم به دلیل وضعیت روحی او، این پرونده بسته شد. در سال ۱۹۱۵، یک حمله شدید افسردگی دوباره کارش را به کلینیک کشاند و برای چندین سال به دلیل وضعیت روحی خود نتوانست اثری خلق کند. گالوبکینا ٦۳ سال عمر کرد.

Иван Григорьевич Мясоедов (1881–1953) ایوان گریگوریوویچ میسایِدوف (۱۸۸۱–۱۹۵۳)

Сын известного передвижника Григория Мясоедова также стал художником. Во время Гражданской войны он воевал на стороне белых, затем оказался в Берлине. Там он применил свои художественные навыки для выживания — стал подделывать доллары и фунты, чему он научился еще в армии Деникина. В 1923 году Мясоедов был арестован и осужден на три года, в 1933 году он снова попался на фальшивомонетничестве и сел в тюрьму на год.

В 1938 году мы видим его уже при дворе княжества Лихтенштейн, где Мясоедов становится придворным художником, портретирует князя и его семью, а также делает эскизы почтовых марок. Однако в княжестве он жил и работал по фальшивому чехословацкому паспорту на имя Евгения Зотова, что в итоге выяснилось и привело к неприятностям. Его жена, итальянская танцовщица и циркачка, на которой он женился еще в 1912 году, оставалась с ним все эти годы, помогая переживать неприятности и сбывать подделки.

پسر نقاش معروف عضو انجمن مسافران[۸]، گریگوری میسایدوف، نیز یک نقاش شد. در زمان جنگ داخلی او در کنار ارتش سفید می‌جنگید، سپس به برلین رفت. در آنجا او مهارت‌های هنری خود را برای زنده ماندن به کار گرفت و شروع به جعل دلار و پوند کرد که در ارتش دنیکین[۹] آموخته بود. در سال ۱۹۲۳، میسایدوف دستگیر و به سه سال حبس محکوم شد، در سال ۱۹۳۳ مجدداً در حال جعل پول دستگیر شد و به مدت یک سال به زندان رفت.

در سال ۱۹۳۸، او نقاش دربار لیختن‌اشتاین می‌شود، پرتره شاهزاده و خانواده‌اش را به تصویر می‌کشد و همچنین پیش‌طرح‌های تمبرهای پستی را می‌سازد. با این حال، در شاهزاده‌نشین لیختن‌اشتاین، او با یک پاسپورت جعلی چکسلواکی به نام یوگنی زاتوف زندگی و کار می‌کرد، که در نهایت حقیقت برملا و منجر به دردسر شد. همسرش، رقصنده و بازیگر سیرک ایتالیایی، که در سال ۱۹۱۲ با او ازدواج کرد، در تمام این سال‌ها با او ماند و به او کمک کرد تا از مشکلات جان سالم به در ببرد و پول‌های تقلبی را بفروشد.

۸. انجمن نمایشگاه‌های هنر سیار (مخفف: مسافران)، انجمنی از هنرمندان روسی است که با برپایی نمایشگاه های سیار در حوزه آموزشی فعال بودند و فروش آثار خود را تضمین می کردند.
Товарищество передвижных художественных выставок (кратко: Передвижники)

۹. سپاه ژنرال آنتون دنیکین در جنگ داخلی

До этого в Брюсселе Мясоедов написал портрет Муссолини, во время войны он тоже был связан с нацистами, в том числе из власовцев (немцев интересовало его умение подделывать деньги союзников). Советский Союз потребовал у Лихтенштейна выдать коллаборационистов, однако княжество отказало. В 1953 году супруги по совету экс-командующего РНА германского вермахта Бориса Смысловского решают переехать в Аргентину, где через три месяца 71-летний Мясоедов умирает от рака печени. Художник страдал тяжелой формой депрессивного расстройства, что видно по картинам его последнего периода, полным пессимизма и разочарования, например по циклу «исторических кошмаров».

قبل از آن، در بروکسل، میسایدوف پرتره‌ای از موسولینی کشید، در طول جنگ او همچنین با نازی ها، از جمله با ولاسووتس‌ها[10] در ارتباط بود (آلمانی‌ها به توانایی او در جعل پول متفقین علاقه مند بودند). اتحاد جماهیر شوروی از لیختن‌اشتاین خواست همدستان دشمن را مسترد کند، اما این شاهزاده‌نشین امتناع کرد. در سال ۱۹۵۳، این زوج به توصیه باریس اسمیسلوفسکی، فرمانده سابق ارتش ملی روس در ورماخت آلمان، تصمیم گرفتند به آرژانتین نقل مکان کنند، که میسایدوف ۷۱ ساله سه ماه بعد در آنجا بر اثر سرطان کبد درگذشت. این هنرمند از نوع شدید اختلال افسردگی رنج می‌برد که در نقاشی‌های دوره آخرش مشخص است؛ آن‌ها مملو از بدبینی و ناامیدی بودند، مانند مجموعه «کابوس‌های تاریخی».

Сергей Иванович Калмыков (1891–1967)

سرگی ایوانوویچ کالمیکوف (۱۸۹۱–۱۹۶۷)

Ученик Добужинского и Петрова-Водкина, по легенде изображенный последним в «Купании красного коня». После революции Калмыков жил в Оренбурге, а в 1935 году сбежал в Алма-Ату. Там он работал театральным художником и быстро заслужил славу городского сумасшедшего своим обликом и поведением. Он носил разноцветные штаны, желтый сюртук (привет футуристам!) и кофту с привязанными консервными банками.

شاگرد دابوژینسکی و پتروف–وُدکین که طبق افسانه‌ها توسط پتروف–وُدکین در نقاشی «آبتنی اسب سرخ» به تصویر کشیده شده است. پس از انقلاب، کَالمیکوف در اورنبورگ زندگی می‌کرد و در سال ۱۹۳۵ به آلما–آتا[11] گریخت. آنجا به عنوان نقاش در تئاتر مشغول به کار شد و به سرعت با ظاهر و رفتار خود به یک دیوانه در شهر مشهور شد. او شلوار رنگارنگ، یک کت بلند زرد رنگ (درود بر فوتوریست‌ها!) و یک ژاکت با قوطی‌های حلبی به تن داشت.

۱۰. سربازان ارتش آزادی‌بخش روسیه که در طول جنگ جهانی دوم در کنار آلمان نازی می‌جنگیدند.
۱۱. شهری در قزاقستان

В 1962 году Калмыков оказался на пенсии, быстро обнищал, плохо питался и через пять лет умер в 75-летнем возрасте в психиатрической больнице от воспаления легких на фоне дистрофии.

در سال ۱۹۶۲، کالمیکوف بازنشسته شد، به سرعت فقیر شد، سوءتغذیه داشت و پنج سال بعد در سن ۷۵ سالگی در بیمارستان روانی بر اثر ذاتُ الریه حاصل از دیستروفی درگذشت.

Александр Павлович Лобанов (1924-2003) **آلکساندر پاولوویچ لابانوف (۱۹۲۴-۲۰۰۳)**

XX век — это время, когда появляются художники, которые не сошли с ума, а, наоборот, стали художниками, будучи уже сумасшедшими. Интерес к примитивизму, «искусству аутсайдеров» (арт-брют) создает им большую популярность. Один из них — Лобанов. В семь лет он переболел менингитом и стал глухонемым. В 23 года попал в первую психиатрическую больницу, через шесть лет — в больницу «Афонино», откуда не выходил до конца жизни. В «Афонино» благодаря руководству психиатра Владимира Гаврилова, который верил в арт-терапию, Лобанов начал рисовать. В 1990-е годы его наивные произведения, выполненные пастой от шариковой ручки, стали выставлять, и он приобрел большую известность.

قرن ۲۰ زمانی است که هنرمندانی پا به عرصه می گذارند که دیوانه نمی‌شوند و برعکس، دیوانگان هنرمند می‌شوند. تمایل به بدوی‌گرایی و «اوت سایدر آرت[۱۲]» آن‌ها را بسیار محبوب می‌کند. یکی از آن‌ها لابانوف است. در هفت سالگی به منتژیت مبتلا شد و کر و لال گشت. در ۲۳ سالگی، در اولین بیمارستان روانی بستری شد، شش سال بعد در بیمارستان «آفونینو»، که تا پایان زندگی‌اش آن را ترک نکرد. در «آفونینو»، به لطف راهنمایی روانپزشکی به نام ولادیمیر گاوریلوف، که به هنر درمانی اعتقاد داشت، لوبانوف شروع به نقاشی کرد. در دهه ۱۹۹۰، آثار ساده او با جوهر خودکار به نمایش گذاشته شد و شهرت زیادی به دست آورد.

۱۲. هنری است که توسط هنرمندان آموزش ندیده‌ای خلق می‌شود که در اماکن آکادمیک وجود نداشته‌اند.

Владимир Игоревич Яковлев (1934-1998) ولادیمیر ایگورِویچ یاکاولِف (۱۹۳٤-۱۹۹۸)

Один из самых запоминающихся представителей советского нонконформизма в 16 лет почти лишился зрения. Потом началась шизофрения: с юности Яковлев наблюдался у психиатра и время от времени ложился в психиатрические лечебницы. Зрение у него сохранилось, но из-за искривления роговицы Яковлев видел мир по-своему — с примитивными контурами и яркими красками. В 1992 году почти 60-летнему художнику в Институте микрохирургии глаза Святослава Федорова отчасти вернули зрение — что любопытно, это не повлияло на стиль. Работы остались узнаваемыми, только более проработанными. Он много лет не выходил из психоневрологического интерната, где через шесть лет после операции и скончался.

یکی از به یاد ماندنی ترین نمایندگان آنتی کانفورمیسم شوروی[۱۳] در سن ۱٦ سالگی تقریباً بینایی خود را از دست داد. سپس اسکیزوفرنی آغاز شد: یاکاولِف از نوجوانی توسط یک روانپزشک تحت نظر بود و هر از گاهی در بیمارستان های روانپزشکی بستری می‌شد. بینایی‌اش حفظ شد اما به علت انحنای قرنیه، یاکاولف جهان را به شیوه خاص خودش، با خطوط ابتدایی و رنگ‌های روشن می‌دید. در سال ۱۹۹۲، هنرمند تقریبا ٦۰ ساله در انستیتوی میکروجراحی چشم سِوتاسلاو فئودوراف، تا حدی بینایی خود را بِه دست آورد، عجیب است که این اتفاق تأثیری بر سبکش نداشت. سبک آثار بعدی هنوز قابل شناخت بود، تنها این بار جزئیات بیشتری داشتند. او برای سال‌های طولانی آسایشگاه روانی را ترک نکرد و شش سال پس از عمل جراحی چشمش در آنجا درگذشت.

علاقمندان میتوانند با اسکن بارکدهای QR تصاویر بیشتری را از هنرمندان مشاهده کنند. منبع : www.culture.ru

۱۳. هنر ناهنجار، هنر زیرزمینی یا هنر غیررسمی شورروی

Притча о Шейхе Бахаи и умении свидетельствовать

Шах Аббас, правитель из династии Сефевидов, ценил художников, поэтов и ученых, и все они были очень близки к его двору. Одним из таких людей был его советник, Шейх Бахаи – ученый (архитектор, математик, астроном), поэт и прозаик, а также самый знаменитый из персидских богословов. В свое время он путешествовал по многим странам и Шах Аббас особенно выделял его среди придворных.

Однажды Шах Аббас сказал Шейху Бахаи:

- Я хотел бы сделать тебя главным судьей страны. Как ты упорядочил науку своего времени – так же постарайся упорядочить и дисциплинировать судебную систему, чтобы на деле защищать права людей и нести справедливость.

Шейх Бахаи ответил:

- Мне нужна неделя – если по прошествии этой недели Ваше Величество по-прежнему будет желать, чтобы я занял этот пост, я так и поступлю. А если нет – продолжу свою культурную и научную деятельность.

Шах Аббас согласился. На следующий день Шейх Бахаи сел на своего коня и направился к месту для молений, расположенному за пределами города. Он привязал коня к дереву, отложил в сторону свой посох, совершил омовение и встал на молитву. Тут он заметил прохожего – тот узнал Шейха и поприветствовал его. Шейх ответил на приветствие и сказал:

- Я знаю, что пришло время моей смерти. И когда я буду читать молитву, земля разверзнется и поглотит меня! Сядь тут и, после моей смерти, возьми мой посох и коня, поезжай ко мне домой и расскажи там, что Шейха Бахаи поглотила земля. Но, боюсь, что у тебя не хватит силы и присутствия духа, чтобы встретиться лицом к лицу с Ангелом смерти. Поэтому, ты лучше закрой глаза и, после того, как семьдесят раз произнесешь имя Аллаха, открой их, возьми мой посох и коня и отправляйся в путь.

Услышав такое от самого Шейха Бахаи, прохожий ужасно испугался. Он сел на траву, закрыл глаза и начал произносить имя Аллаха, как велел ему Шейх.

Как только прохожий закрыл глаза, Шейх Бахаи бросил на землю свою рубашку, и убежал и спрятался за стеной. После чего осторожно, так, чтобы его никто не заметил, пробрался через город к себе домой. Дома он сказал своей семье:

- Если кто-либо спросит обо мне, скажите, мол, он пошел в место для молений, но так и не вернулся.

Утром, перед восходом солнца, Шейх Бахаи скрытно прошел ко двору Шаха. А поскольку он был любимцем Шаха, то, стоило правителю проснуться, Шейх тут же получил разрешение на аудиенцию с ним. Он сказал Шаху Аббасу:

- Ваше Величество, я хочу продемонстрировать вам, как мало ума у некоторых людей в том, как они свидетельствуют перед правителем о том или ином явлении. Вы увидите, как люди теряют всяческое соображение и видят вещи совсем не такими, какие они есть.

Шах Аббас очень удивился и спросил:

- А что случилось?

تمثیل شیخ بهایی و توانایی شهادت

شاه عباس، حاکمی از خاندان صفوی، برای هنرمندان و شاعران ارزش قائل بود و همه آن‌ها از نزدیکان دربار او بودند. یکی از مشاوران او شیخ بهایی، دانشمند، معمار، ریاضیدان، ستاره شناس، شاعر و نثرنویس و همچنین مشهورترین عالم ایرانی بود. در عصر خودش او به کشورهای زیادی سفر کرد و به همین دلیل شاه عباس، او را از میان درباریان متمایز کرده بود.

روزی شاه عباس به شیخ بهایی گفت: من می خواهم شما را قاضی القضات کشور کنم. همان گونه که به علم زمانه خودت نظم دادی، سیستم قضایی را نیز سر و سامان بده، طوری که از حقوق مردم دفاع و عدالت را برقرار کنی.

شیخ بهایی پاسخ داد: من یک هفته وقت می خواهم. اگر بعد از یک هفته اعلیحضرت مانند سابق از من بخواهند که این پست را بپذیرم، این کار را خواهم کرد. در غیر این صورت به فعالیت‌های فرهنگی و علمی خود ادامه خواهم داد.

شاه عباس موافقت کرد. روز بعد شیخ بهایی سوار بر اسب شد و برای راز و نیاز به مکانی که خارج شهر واقع بود، رفت. اسبش را به درخت بست و عصایش را کنار گذاشت، وضو گرفت و برای نماز ایستاد.

در آنجا رهگذری را دید که شیخ بهایی را شناخت، به او درود گفت. شیخ جواب سلامش را داد و گفت: میدانم که زمان مرگم فرا رسیده است و وقتی نمازم را خواندم، زمین دهان باز می‌کند و مرا می‌بلعد! اینجا بنشین و بعد از مرگ من به خانه‌ام برو و آنجا بگو که شیخ بهایی را زمین بلعید. اما میترسم که تو قدرت و اختیار نفس کافی برای رویارویی با فرشته مرگ را نداشته باشی. به همین خاطر بهتر است چشمانت را ببندی و بعد از اینکه هفتاد مرتبه نام خدا را بر زبان آوردی، چشمانت را باز کن، عصا و اسب من را بردار و راهی شو.

رهگذر با شنیدن این سخنان از زبان شیخ بهایی به شدت ترسید. او بر روی علفزار نشست و چشمانش را بست و همان‌گونه که شیخ دستور داده بود، نام خدا را بر زبان آورد.

به محض اینکه رهگذر چشمانش را بست، شیخ پیراهن خود را روی زمین انداخت و گریخت و پشت دیوار پنهان شد. پس از آن با احتیاط، طوری که هیچ کس متوجه او نشود، از شهر به سمت منزلش رفت. در منزل او به خانواده‌اش گفت: اگر کسی راجع به من پرسید، بگویید برای عبادت به مکانی رفته است، اما هنوز باز نگشته است.

صبح قبل از طلوع آفتاب، شیخ بهایی پنهانی به قصر پادشاه رفت و از آنجاییکه شیخ شخص محبوب شاه بود، به محض بیدار شدن فرمانروا از او اجازه ملاقات گرفت.

او به شاه عباس گفت: اعلیحضرت، من می خواهم به شما نشان دهم که برخی از مردم در مورد این یا آن رویداد چقدر بی‌خردانه به اعلیحضرت شهادت می‌دهند. شما مشاهده خواهید کرد که چگونه مردم عقل خود را از دست می‌دهند و مسائل را آنطور که هست نمی‌بینند.

شاه عباس بسیار متعجب شد و پرسید: چه شده؟

Шейх пересказал правителю случившееся у мечети, добавив:

- Только моя семья видела меня. Свой посох, рубашку и коня я оставил там. И со вчерашнего вечера по всему городу ходят слухи о моей «кончине». Рассказ повторяли так часто, что каждый теперь говорит: «Да я сам, своими глазами видел, как его поглотила земля!». Теперь я прошу Вас: позовите-ка этих свидетелей, и пусть они расскажут Вам, что видели.

Шах приказал, чтобы люди собрались на главной площади Исфахана. Толпа была такой большой, что все мечети, а также залы и галереи дворца Али-Капу оказались заполнены людьми. Поэтому Шах велел придворным вызвать по представителю из каждого района города – справедливых, мудрых и пожилых людей, которых их соседи сами выберут представлять их – чтобы они пришли и свидетельствовали перед ним о случившемся.

Итак, перед Шахом оказались 17 представителей из 17 районов Исфахана того времени. Они говорили следующее:

- Я сам, своими глазами видел, как его поглотила земля!

- Это было так страшно, так ужасно! Вдруг земля разверзлась и поглотила Шейха, словно кусок пищи.

- Клянусь шахской короной, я сам видел, как Шейх умолял и плакал...

- Клянусь Богом, я видел, как Шейх наполовину ушел под землю, и она так давила ему на грудь, что у него глаза вылезли на лоб!

Шах слушал их с удивлением и гневом, после чего объявил:

- Уходите! И никаких похоронных церемоний проводить не должно. Судя по всему, Шейх Бахаи был грешником, раз его поглотила земля!

После того, как свидетели покинули тронный зал, у Шейха Бахаи вновь появилась возможность поговорить с Шахом. Он произнес:

- Ваше Величество, Вы это видели?

Царь ответил:

- Да, но я не понимаю смысла все этой игры!

Шейх ответил:

- Ваше Величество, Вы хотите сделать меня главным судьей?

Шах Аббас ответил:

- Да, но как это связано со случившимся?

Шейх ответил:

- Как я могу быть главным судьей, зная, что люди свидетельствуют о произошедшем таким вот образом? Ведь тогда я буду отвечать за несправедливость по отношению и к виновным, и к невинным. Но, разумеется, я полностью покорен приказам Вашего Величества...

Шах Аббас ответил:

- Поскольку я очень уважаю тебя как лучшего из наших ученых, тебе не придется отвечать за вынесение приговоров. Лучше занимайся, как и раньше, наукой и искусством.!

Источник: https://sajjadi-livejournal-com.turbopages.org/sajjadi.livejournal.com/s/113876.html

شیخ آنچه را در مسجد اتفاق افتاده بود برای فرمانروا بازگو کرد و افزود: فقط خانواده‌ام مرا دیدند. عصا و پیراهن و اسبم را آنجا گذاشتم و از عصر دیروز در سراسر شهر شایعاتی درباره مرگ من به گوش می‌رسد. این داستان آنقدر تکرار شده که اکنون همه میگویند: «بله، من خود با چشمانم دیدم که چگونه زمین او را بلعید». حال از شما میخواهم، این شاهدان را احضار کنید و اجازه دهید تا آنچه را مشاهده کردند، به شما بگویند.

شاه به مردم دستور داد تا در میدان اصلی اصفهان جمع شوند. جمعیت آنقدر زیاد بود که تمام مساجد و همچنین سالن‌ها و گالری‌های کاخ عالی قاپو پرازدحام بود. بنابراین شاه به خدمه دستور داد تا نماینده‌ای از هر منطقه شهر که عادل، عاقل و میانسال باشد و همسایه‌هایش آن را به نمایندگی انتخاب کرده بودند، احضار کنند تا بیایند و در پیشگاه شاه درمورد اتفاقات توضیح دهند.

بدین ترتیب در محضر شاه، هفده نماینده از هفده منطقه آن زمان اصفهان حضور یافتند. آن‌ها به شرح ذیل گفتند: من خود با چشمانم دیدم که چگونه زمین او را بلعید!

– خیلی عجیب و وحشتناک بود، ناگهان زمین باز شد و شیخ را همچون تکه غذایی بلعید.

– سوگند به تاج پادشاهی، من خود دیدم چگونه شیخ التماس میکرد و می گریست...

– به خدا سوگند، من خود دیدم چگونه نیمی از شیخ به زیر زمین رفت و زمین چنان فشاری به سینه او می آورد که چشمانش از پیشانی بیرون زد.

شاه با خشم و تعجب به سخنان آنها گوش داد و سپس گفت: بروید! هیچگونه مراسم تشیع جنازه و کفن و دفنی نباید برگزار شود. ظاهرا شیخ بهایی گناهکار بود و به همین دلیل زمین او را بلعید!

بعد از آنکه شاهدان بارگاه سلطنتی را ترک کردند، شیخ بهایی مجدداً فرصتی برای گفتگو با شاه پیدا کرد. او گفت: اعلیحضرتا، مشاهده کردید؟

پادشاه پاسخ داد: بله، اما من معنی این همه بازی را نمی‌فهمم!

شیخ پاسخ داد: اعلیحضرتا، شما می‌خواهید من قاضی القضات شوم؟

شاه عباس گفت: بله، اما این مسئله با آنچه پیش آمده است، ارتباط دارد؟

شیخ گفت: چگونه من می‌توانم قاضی القضات شوم با علم به اینکه مردم در مورد آنچه اتفاق افتاده این چنین شهادت می‌دهند؟ چون آنوقت من مسئول بی‌عدالتی نسبت به مجرمان و بی گناهان خواهم بود. البته، من تماماً مطیع فرمان اعلیحضرت هستم.

شاه عباس گفت: از آنجایی که من حقیقتاً به شما به عنوان بهترین دانشمندمان احترام می گذارم، شما لازم نیست قاضی القضات شوید. بهتر است همچون گذشته به علم و هنر مشغول باشید!

منبع : https://sajjadi-livejournal-com.turbopages.org/sajjadi.livejournal.com/s/113876.html

Усадьба Кусково
عمارت کوسکووا

Адатированный началом 1770-х годов дворец – один из самых старых, если не старейший деревянный дом Москвы. С 1919 года здесь открыт Государственный музей-усадьба «Кусково». Усадьба графов Шереметевых дошла до наших дней практически в первозданном виде.

با اینکه قدمت این کاخ به اوایل دهه ۱۷۷۰ برمی گردد اما اگر قدیمی‌ترین ساختمان چوبی مسکو نباشد، در شمار قدیمی‌ترین آن‌ها است. از سال ۱۹۱۹، موزه دولتی عمارت کوسکووا افتتاح شده است. تا امروز ملک کنت‌های خاندان شرمیتیوف تغییری نکرده و تقریباً به شکل اصلی خود باقی مانده است.

История имения

Первые документальные упоминания о Кускове датируются началом XVI века, когда В.А. Шереметев выменял земли у А.А. Пушкина. С тех пор почти 300 лет усадьбой владел род Шереметевых, и если она и продавалась, так только внутри семьи. Так, сподвижник Петра I, полководец и дипломат, фельдмаршал Борис Петрович Шереметев в 1715 году купил Кусково у брата.

При его сыне, графе Петре Борисовиче, унаследовавшем усадьбу в 1719 году, Кусково приобрело европейскую известность. Во многом этому способствовал его выгодный брак.

Дело в том, что Шереметевы владели всего лишь небольшим участком, а все остальные земли в округе принадлежали государственному канцлеру Алексею Михайловичу Черкасскому. После брака в 1743 году графа Петра Борисовича с единственной дочерью князя Варварой, которая состояла камер-фрейлиной высочайшего двора и считалась самой богатой невестой в России, Шереметевы стали единственными собственниками этих земель. Кстати, сначала Варвара Алексеевна была сосватана за известного сатирика князя Антиоха Кантемира, который от женитьбы отказался, посчитав, что брак помешает его литературным и научным занятиям. Петр Шереметев, уйдя в отставку с придворной службы, был рад заняться благоустройством имения. Он лично руководил строительными работами во всех областях: разбивкой парка, постройкой и отделкой дворца и павильонов. Кусковский ансамбль в целом сложился в 1750–1770 годах.

Деревянный дворец, выстроенный под руководством известного московского архитектора Карла Бланка в стиле раннего русского классицизма, предназначался для торжественного приема гостей в летнее время. Дворец был двухэтажным и состоял из парадного этажа и антресоли, на высоком каменном цоколе. К парадному входу дворца ведет белокаменная лестница и пологие пандусы – спуски для въезда карет.

اولین اسناد مربوط به املاک کوسکووا در آغاز قرن شانزدهم، زمانی که ولادیمیر الکسیویچ شرمتف با آلکساندر آلکساندروویچ پوشکین تبادل زمین کرد، تاریخ گذاری شده است. از آن زمان، خانواده شرمتف تقریباً ۳۰۰ سال صاحب این املاک بودند و اگر قرار به فروش املاک بود، این اتفاق فقط در داخل خانواده صورت می‌گرفت. بنابراین، یکی از همکاران پتر اول، سردار و دیپلمات فیلد مارشال باریس پتروویچ شرمتف، در سال ۱۷۱۵ کوسکووا را از برادرش خریداری کرد.

در دوره حیات پسرش، کنت پتر باریسوویچ، که در سال ۱۷۱۹ املاک را به ارث برد، کوسکووا شهرت اروپایی پیدا کرد. از بسیاری جهات می‌توان گفت که این امر بوسیله ازدواج پرمنفعت وی تسهیل شد.

واقعیت این است که شرمتف ها فقط یک قطعه زمین کوچک داشتند و همه زمین‌های دیگر منطقه متعلق به صدراعظم کشور، آلکسی میخائیلوویچ چرکاسکی بود. پس از ازدواج کنت پتر باریسوویچ در سال ۱۷۴۳ با تنها دختر شاهزاده واروارا، که رتبه درباری‌اش کامر فریلین[1] بود و ثروتمندترین عروس روسیه محسوب می‌شد، شرمتف‌ها تبدیل به تنها مالکین این زمین‌ها شدند. در واقع، واروارا آلکسیونا را ابتدا برای طنزپرداز معروف، شاهزاده آنتیوخوس کانتمیر، خواستگاری کرده بودند که وی با اعتقاد بر اینکه ازدواج در کارهای ادبی و علمی وی تداخل ایجاد می‌کند از آن امتناع ورزید. پتر شرمتف،خوشحال بود که پس از بازنشستگی از خدمات در دربار، می‌تواند به دنبال گسترش و آبادی املاک برود. وی شخصاً بر کارهای ساختمانی در همه مناطق مربوطه نظارت داشت مانند چیدمان پارک‌ها، ساخت و تزئین کاخ و غرفه‌ها. به طور کل مجموعه کوسکووا بین سال‌های ۱۷۵۰تا۱۷۷۰ ساخته شد.

کاخ چوبی، تحت نظر معمار مشهور مسکو، کارل بلانک، به سبک کلاسیسیزم روسی ساخته شده و برای استقبال بزرگ از مهمانان در تابستان در نظر گرفته شده بود. این کاخ دو طبقه‌ای بوده و همچنین شامل یک طبقه تشریفاتی و یک اشکوب روی یک پایه‌ی سنگی بلند است. راه پله‌ای از سنگ سفید و رمپ‌هایی با شیب ملایم، دامنه‌هایی برای ورود کالسکه‌ها هستند که به ورودی اصلی کاخ منتهی می‌شوند.

---

۱. В царской России – придворное звание для дочерей сановников, дававшее им право быть принятыми при дворе.

رتبه درباری برای دختران نجیب‌زادگان که به آنان این حق را می‌داد که در دربار پذیرفته شوند و عضوی از آن باشند.

Структура усадьбы

Центром ансамбля является дворец, в котором сохранились планировка и декоративное убранство интерьеров с произведениями русского и западноевропейского изобразительного и прикладного искусства.

ساختار عمارت

در قسمت مرکزی مجموعه، کاخی وجود دارد که در آن طراحی و چیدمان تزئینات فضای داخلی با استفاده از آثار روسی و با هنرهای ظریف و کاربردی اروپای غربی پابرجا مانده‌اند.

Самой ранней постройкой усадьбы является церковь Спаса Всемилостивого, построенная в 1737 году в стиле «аннинского барокко», а колокольня, напротив, самая поздняя из усадебных строений. Вместе с дворцом и кухонным флигелем эти постройки образуют ансамбль Почетного двора, расположенного на берегу Большого пруда.

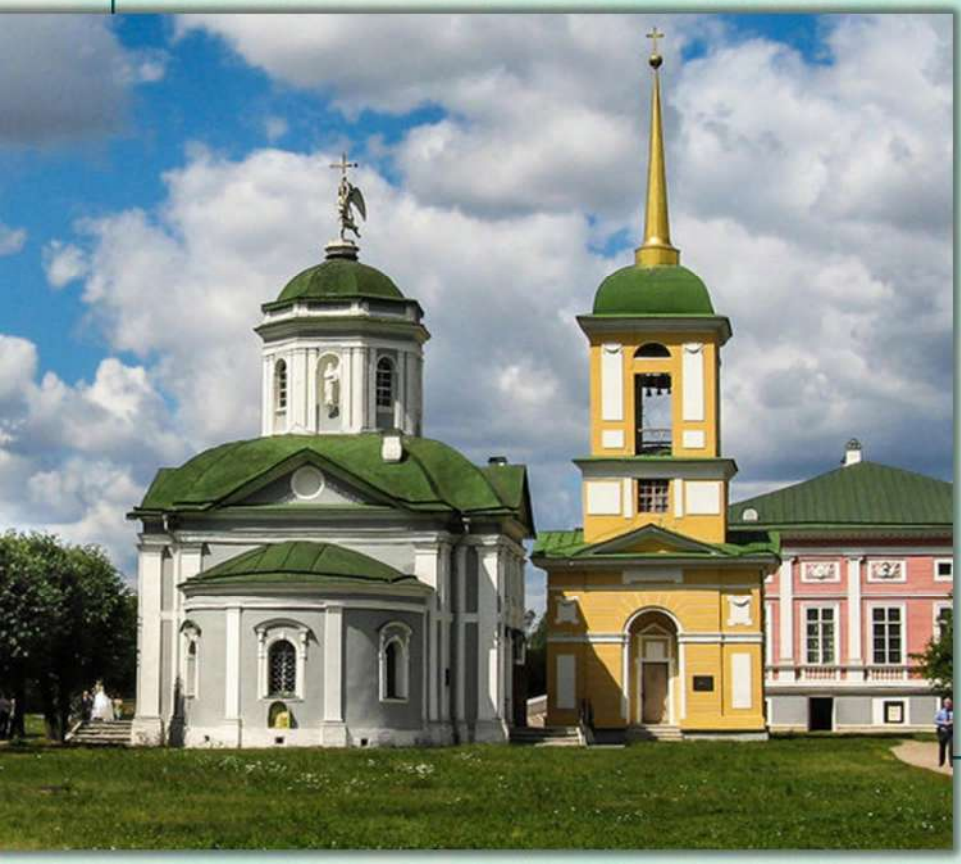

قدیمی‌ترین بنای این ملک، «کلیسای منجی بخشنده مهربان» است که در سال ۱۷۳۷ به سبک «باروک آنینسکی » ساخته شده است، و جدیدترین بنای عمارت نیز «برج ناقوس» است. این ساختمان‌ها همراه با کاخ و آشپزخانه‌ای که بیرون از ساختمان اصلی و در حیاط است، مجموعه ای از دربار تشریفاتی را تشکیل می دهند که در ساحل برکه بزرگ واقع شده است.

Вскоре слава о блестящей «летней загородной увеселительной резиденции» семьи Шереметевых разошлась по всей России и даже Европе. Главное назначение Кускова в то время было развлекать и удивлять многочисленных гостей. В 1770–1780-е годы Кусково посещало до 30 тысяч человек за прием, в том числе и венценосных особ: императрица Екатерина II побывала здесь в 1774 году, гостил в Кускове и император Священной Римской империи Иосиф II и многие другие.

В программу праздников включались фольклорные представления, катания на лодках под пение хора, фейерверк, оркестры, морские парады, игры и карусели и, конечно же, балы и театральные постановки. Идее увеселения, праздника и была подчинена вся структура усадьбы, где были и аллея игр, карусель, «потешная флотилия», усадебные «музеи» и библиотека. В единственном в Москве французском регулярном парке с мраморными скульптурами и сложной системой прудов, каналов и мостов были разбросаны многочисленные павильоны, многие из которых дошли до наших дней.

В западной и восточной частях усадьбы были построены Голландский и Итальянский павильоны, которые дошли до наших дней в наибольшей сохранности. Самый ранний из увеселительных павильонов усадьбы Кусково – Голландский домик, выстроенный в 1749 году в память об эпохе Петра I, – первым встречал гостей, въезжавших в усадьбу через подъемный мост. Этот дом был весь выложен внутри изразцами или плитками самого разнообразного рисунка. Итальянский домик служил дворцом для «малых приемов» и одновременно местом хранения редких произведений искусства.

Это барочное здание с каменной вазой на куполе и колоннами построил в 1756–1761 годах крепостной архитектор Шереметевых – Федор Аргунов. В настоящее время кусковский Грот – единственный в России павильон, сохранивший свою уникальную отделку с XVIII века, и, без сомнения, он является самым экзотическим среди архитектурных сооружений усадьбы.

В юго-западной части парка находится павильон Эрмитаж, использовавшийся для приема гостей, которые могли уединяться на втором этаже без прислуги. Павильон был построен в 1765–1767 годах под «смотрением» Карла Бланка. Но музей провел огромную реставрационную работу (были восстановлены архитектура и скульптура фасадов, отреставрированы паркеты и лестница), и Эрмитаж открылся для посетителей в 2013 году.

Кроме того, в Кускове были построены две оранжереи. Американская оранжерея построена в 1750-е годы в северо-восточной части регулярного парка. В 1763 году по проекту крепостного архитектора Федора Аргунова была создана Большая каменная оранжерея, которая стала самым большим павильоном дворцово-паркового ансамбля усадьбы.

به سرعت شهرت «اقامتگاه تفریحی تابستانی حومه شهری» خانواده شرمتف در سراسر روسیه و حتی اروپا گسترش یافت. هدف اصلی از کوسکووا در آن زمان پذیرایی از مهمانان بی‌شمار و سرگرم کردن آن‌ها بود. در دهه‌های ۱۷۷۰-۱۷۸۰، ۳۰ هزار نفر، از جمله افراد سلطنتی، از کوسکووا بازدید کردند، برای مثال ملکه یکاترین دوم در سال ۱۷۷٤، فرمانروای امپراتوری مقدس روم، یوسف دوم، و بسیاری دیگر نیز در کوسکووا اقامت داشتند.

برنامه این جشن‌ها شامل اجراهای محلی، قایق سواری همراه با گروه کر، آتش بازی، ارکسترها، رژه‌های دریایی، بازی‌ها و چرخ فلک‌ها و البته رقص باله و اجرای تئاتر بود. تمام ساختار عمارت تابع ایده تفریح و تعطیلات بود، جایی که کوچه‌هایی برای بازی، چرخ‌فلک[۳]، «ناوگان سرگرم کننده»، موزه عمارت و کتابخانه وجود داشت. در تنها باغ فرانسوی[٤] مسکو با مجسمه‌های مرمری و سیستم مرکبی‌ای از برکه‌ها، کانال‌ها و پل‌ها، غرفه‌های متعددی پراکنده شدند که بسیاری از آن‌ها تا به امروز پابرجا مانده‌اند.

در بخش‌های غربی و شرقی عمارت، غرفه‌های هلندی و ایتالیایی ساخته شده‌اند که تا به امروز با امنیت بالایی حفظ شده‌اند. از اولین غرفه‌های سرگرمی عمارت کوسکووا خانه هلندی است که در سال ۱۷٤۹ به یادبود دوران پتر کبیر، اولین کسی که با مهمانانی که از طریق تخته‌پل وارد عمارت شدند ملاقات کرد، ساخته شد. فضای داخل این خانه اندود شده از موزائیک‌ها یا کاشی‌هایی بود که دارای طیف گسترده‌ای از الگوها و نقش‌ها هستند. خانه ایتالیایی به عنوان کاخی برای «پذیرایی‌های کوچک» و در عین جایی برای نگهداری از آثار هنری نادر بود.

این ساختمان به سبک باروک و با طرح گلدان سنگی بر روی گنبد و ستون‌ها در سال‌های ۱۷۵٦ تا ۱۷٦۱ توسط معمار قلعه شرمتف‌ها فیودور آرگونوف ساخته شده است. در حال حاضر گروتِ کوسکووا تنها غرفه‌ای در روسیه است که دکوراسیون منحصر به فرد خود را از قرن هجدهم حفظ کرده است و بدون شک عجیب‌ترین غرفه در میان سازه‌های معماری عمارت است.

در بخش جنوب غربی پارک، غرفه ارمیتاژ واقع است و برای پذیرایی از مهمانان استفاده می‌شد تا بتوانند در طبقه دوم بدون حضور خدمه خلوت کنند. این غرفه در سال‌های ۱۷٦۵- ۱۷٦۷ تحت نظارت کارل بلانک ساخته شد. در موزه اما کارهای مرمتی زیاده به انجام رسیده است(معماری و مجسمه سازی نماها، کف پارکت و پله ها ترمیم شده اند)، درهای ارمیتاژ نیز در سال ۲۰۱۳ به روی بازدیدکنندگان باز شده‌است.

علاوه بر این، دو گلخانه در کوسکووا ساخته شد. گلخانه آمریکایی در دهه ۱۷۵۰ در بخش شمال شرقی پارک ساخته شد. در سال ۱۷٦۳ بر اساس پروژه معمار فیودور آرگونوف، گلخانه سنگی بزرگ ایجاد شد که به بزرگ‌ترین غرفه کاخ و پارک عمارت تبدیل شد.

۳. اسب چرخان یا کاروسل (به انگلیسی: Carousel)
٤. باغ فرانسوی (به فرانسوی: Jardin à la française)، باغ متقارن یا باغ کلاسیک

Театры Кусково

В Кускове помимо постоянного театра (Нового на 150 мест) существовала еще «воздушная сцена» в саду с большим амфитеатром на 80–100 мест. Роща возле театра была некогда превосходным английским садом, и в этой роще стоял летний дом графа Петра Борисовича, где он постоянно жил в «неприемные» дни. Дом этот назывался «домом уединения», – пишет исследователь старой Москвы Михаил Пыляев. Здесь граф принимал только близких друзей.

Созданный в 1760-е годы «воздушный театр» давал возможность увидеть представление публике, смотревшей спектакль с дорожек парка.

Крепостной театр был всегда важен для жизни усадьбы, а при Николае Петровиче Шереметеве и вовсе затмил остальные крепостные театры империи: собственный театральный оркестр, богатые декорации, костюмы от лучших портных.

Своих актеров граф отправлял учиться в Москву и Петербург, причем обучали их не только актерскому мастерству, но и языкам, стихосложению. Но знаменитым на всю Россию фаворита Павла I, обер-гофмаршала высочайшего двора Николая Шереметева, сделал не его театр или государственная служба, а тот факт, что он официально женился на крепостной актрисе Прасковье Ковалевой-Жемчуговой.

Не надо забывать, что просвещенное российское дворянство прекрасно совмещало передовые европейские идеи и аристократическое воспитание с восточным образом жизни. У многих помещиков были гаремы крепостных девок, которые порой содержались в весьма суровых условиях. О том, чтобы отказать барину или его гостям, не могло быть и речи. Поэтому многолетние просьбы Шереметева сначала к Павлу I, потом к Александру I о разрешении официального брака с его возлюбленной актрисой (которой он, впрочем, давно дал вольную) встречали абсолютное непонимание и отказ. И лишь в 1801 году пятидесятилетний граф Шереметев получил от молодого императора Александра I подарок – специальный эдикт, давший ему право жениться на польской дворянке Параскеве Ковалевской (документы про дворянство, понятное дело, были поддельными).

В 1803 году в семействе Шереметевых родился сын, граф Дмитрий, а через двадцать дней после рождения сына умерла Прасковья Шереметева-Жемчугова. Жизнь графа потеряла смысл. В 1804 году он окончательно распустил свой крепостной театр и занялся благотворительностью. В память о любимой он построил в Москве Странноприимный дом (ныне здание НИИ скорой помощи им. Н.В. Склифосовского).

تئاترهای عمارت کوسکووا

در کوسکووا علاوه بر تئاتر دائمی (با ظرفیت ۱۵۰ نفر)، «صحنه هوای آزاد» در باغ با یک آمفی تئاتر بزرگ با ظرفیت ۸۰ تا ۱۰۰ جایگاه وجود دارد. بیشه نزدیک تئاتر زمانی باغ عالی انگلیسی بود و در این بیشه خانه تابستانی کنت پتر باریسوویچ قرار داشت که روزهای بدون مهمان و ملاقات را در آنجا به سر می‌برد. طبق نوشته‌ی محقق قدیمی مسکو، میخائیل پیلیایف، این خانه را «خانه تنهایی» می‌نامیدند و کنت فقط دوستان نزدیک خود را در این خانه می‌پذیرفت.

«تئاتر هوای آزاد» که در دهه ۱۷۶۰ ایجاد شد، امکان دیدن نمایش را برای عموم مردمی که از مسیرهای پارک نمایش را مشاهده می‌کردند، فراهم می‌کرد.

همیشه تئاتر سرواژ برای حیات عمارت مهم بوده، بقیه تئاترهای سرواژ امپراتوری نیز کاملا در زمان نیکولای پتروویچ شرمتف برگزار می‌شدند:ارکستر تئاتر شخصی، تزئینات لوکس، لباس‌هایی از بهترین خیاطان.

کنت بازیگران خود را برای تحصیل به مسکو و سن‌پترزبورگ می‌فرستاد و به آن‌ها نه تنها بازیگری، بلکه زبان و نظم‌نویسی می‌آموختند. اما تئاتر یا خدماتش به کشور دلیل شهرت فرد محبوب پاول اول در سراسر روسیه نبود، بلکه ازدواج رسمی‌اش با پراسکوویا کووالوا-ژمچوگفِ بازیگر نام او را سر زبان‌ها انداخته بود.

فراموش نشود که درباریان روشنفکر روسی افکار پیشرو اروپایی و تربیت اشرافی را با سبک زندگی شرقی کاملاً ترکیب می‌کردند. بسیاری از زمین‌داران دارای حرمسراهای دختران رعیت بودند که گاه در شرایط بسیار سختی نگهداری می‌شدند. بحث امتناع و دوری از اربابان یا میهمانانشان وجود نداشت. بنابراین، درخواست‌های چندساله شرمتف، ابتدا از پاول اول و سپس از الکساندر اول، مبنی بر اجازه ازدواج رسمی با بازیگر محبوبش با سوءتفاهم و امتناع روبرو شد. تنها در سال ۱۸۰۱، کنت شرمتف پنجاه ساله هدیه‌ای از امپراطور جوان الکساندر اول دریافت کرد که حکم ویژه‌ای بود که به وی حق ازدواج با پاراسکیووا کووالوسکایا، نجیب زاده لهستانی را می داد (که البته اسناد مربوطه، جعلی بودند).

در سال ۱۸۰۳، پسری در خانواده شرمتف، کنت دیمیتری، متولد شد و پراسکوویا شرمتف ژمچوگوف بیست روز پس از تولد پسرش درگذشت. زندگی کنت معنای خود را از دست داد. سرانجام در سال ۱۸۰٤، وی تئاتر سرواژ خود را منحل کرد و کارهای خیریه را آغاز کرد. وی به یاد معشوق خود، یک بیمارستان در مسکو ساخت (اکنون ساختمان موسسه تحقیقات فوریت پزشکی اسکلیفوسوفسکی است).

Усадьба Кусково в XIX веке

Когда в 1812 году французы заняли Москву, в Кускове были расквартированы солдаты маршала Нея. В 30-х годах XIX века в усадьбе разобрали театр. С начала XI X века в Кускове больше не устраивали приемов, сохраняя в неприкосновенности центральную часть с французским парком, усадьба использовалась под дачи. Кроме выстроенного по проекту Николая Бенуа в регулярной части усадьбы Швейцарского домика, все остальные позднейшие постройки возводятся в Запрудной и Пейзажной частях при дачах. Последним владельцем усадьбы до революции 1917 года был Сергей Дмитриевич Шереметев.

عمارت کوسکوو در قرن نوزدهم

هنگامی که فرانسوی‌ها مسکو را در سال ۱۸۱۲ اشغال کردند، سربازان مارشال نی در عمارت کوسکووا مستقر شدند. در دهه ۳۰ قرن نوزدهم،اجرای تئاتر در این عمارت کنار گذاشته شد. از ابتدای قرن نوزدهم، دیگر هیچ گونه پذیرایی در کوسکووا برگزار نشد، قسمت مرکزی آن با وجود یک پارک فرانسوی، دست نخورده حفظ شد و از این عمارت به عنوان خانه‌ی ییلاقی استفاده شد. علاوه بر خانه سوئیسی ساخته شده طبق طرح نیکالای بنوا، سایر ساختمان‌های بعدی نیز در بخش‌های زاپرودنیا و پیزاژنایا احداث شده‌اند. آخرین مالک عمارت قبل از انقلاب ۱۹۱۷ سرگئی دیمیتریویچ شرمتف بود.

Усадьба в послереволюционное время

После Октябрьской революции все принадлежавшие Шереметевым поместья, усадьбы, дворцы были национализированы. Сергей Дмитриевич передал в полное распоряжение большевиков усадебные архитектурные ансамбли в Кускове, Останкино, Остафьево, Странноприимный дом, Вороново и Фонтанный дворец в Санкт-Петербурге. До своей смерти в 1918 году Шереметев вместе с художниками С.Ю. Жуковским и В.Н. Мешковым занимался составлением описи музейных ценностей усадьбы Кусково. Сегодня коллекции музея, состоящие из основного собрания графов Шереметевых и последующих поступлений, насчитывают около 6 тысяч произведений живописи, графики, скульптуры XVI–XIX веков. В усадьбе сохранились редкие образцы художественной мебели и декоративно-прикладного искусства, книги из фамильной библиотеки и уникальная по полноте и исторической значимости усадебная «Портретная галерея». В 1938 году в Кускове создан Музей керамики на основе национализированного в конце 1918 года лучшего в Москве собрания русского фарфора А.В. Морозова. Кроме того, в усадьбе регулярно проходят музыкальные концерты, традиционный концертный сезон в Танцевальном зале дворца начинается в мае и заканчивается в сентябре.

عمارت در دوران پس از انقلاب

پس از انقلاب اکتبر، تمام املاک، دارایی‌ها و کاخ‌های متعلق به شرمتف‌ها، تبدیل به اموال ملی شدند. سرگئی دیمیتریویچ، برج آستانکینو، بنا آستافیوا، بیمارستان و پناهگاه نیازمندان، وارونـاوا و کاخ فواره‌ها در سن‌پترزبورگ را در اختیار کامل مجموعه معماری عمارت بلشویک‌ها در کوسکووا قرار داد. تا زمان مرگ وی در سال ۱۹۱۸، شرمتف به همراه هنرمندانی چون استانیسلاو یولیانوویچ ژوکوفسکی و واسیلی نیکیتیچ مشکوف به تهیه فهرستی از موجودی اشیاء موزه عمارت کوسکووا مشغول بودند. امروزه مجموعه‌های موزه متشکل از مجموعه اصلی کنت‌های شرمتف و اکتسابات بعدی، حدود ٦ هزار اثر نقاشی، گرافیک و مجسمه‌سازی از قرن ١٦ تا ١٩ است. در این عمارت نمونه‌های نادری از مبلمان هنری و هنرهای تزئینی و کاربردی، کتاب‌هایی از کتابخانه خانوادگی و همچنین «گالری پرتره» حفظ شده است که از نظر کامل بودن و اهمیت تاریخی بی‌نظیر است. «موزه سرامیک» که در سال ۱۹۳۸ در کوسکووا تاسیس شد، با دربرداشتن بهترین مجموعه ظروف چینی روسی در مسکو در پایان سال ۱۹۱۸ ملی شد. علاوه بر این، کنسرت‌های موسیقی به طور منظم در این عمارت برگزار می‌شوند، فصل کنسرت‌های سنتی در سالن رقص از ماه مه آغاز می‌شود و در سپتامبر به پایان می‌رسد.

Что такое День Победы

Что такое День Победы?
Это утренний парад:
Едут танки и ракеты,
Марширует строй солдат.
Что такое День Победы?
Это праздничный салют:
Фейерверк взлетает в небо,
Рассыпаясь там и тут.
Что такое День Победы?
Это песни за столом,
Это речи и беседы,
Это дедушкин альбом.
Это фрукты и конфеты,
Это запахи весны...
Что такое День Победы –
Это значит – нет войны.
Андрей Алексеевич Усачев

روز پیروزی؟
همین رژه صبحگاهی‌ست
همین حرکت تانک‌ها و موشک‌ها
و پیاده روی گروهی سربازان
روز پیروزی؟
همین نمایش آتش‌بازی‌هاست
همین فشفشه‌هایی که به آسمان پرواز می‌کنند
و این‌جا و آن‌جا پرتاب می‌شوند
روز پیروزی؟
همین سرودهای پشت میز است
همین گفت‌وگوها و سخن‌رانی‌هاست
همین آلبوم پدربزرگ
همین میوه‌ها و شیرینی‌ها
همین رایحه‌ی بهاری
روز پیروزی یعنی همین!
روزی که در آن جنگی نیست!
آندری آلکسیویچ اوساچیوف

Как правильно варить гречку?

Скажем честно, с первого раза обычно ничего не получается: то гречка выходит слишком водянистой, то сухой, то просто невкусной. Поэтому сегодня мы решили разобрать весь процесс приготовления этой крупы «на атомы» и составить четкую инструкцию. Итак, как варить гречку...

Время подготовки: 1 ч 30 мин
Время готовки: 15 мин
Количество порций: 6
Сложность приготовления: Легко
Количество калорий: 209,6 ккал
Белки: 6,9 г
Жиры: 5,9 г
Углеводы: 34,2 г

ИНГРЕДИЕНТЫ

Крупа гречневая (ядрица) – 2 стакана
Соль – ½ ч. Л.
Вода – 4 стакана
Масло растительное – 1,5 ст. Л.

ПОШАГОВЫЙ РЕЦЕПТ ПРИГОТОВЛЕНИЯ

Шаг I
Гречку тщательно перебрать, разложив в один слой на столе, затем промыть в нескольких водах. Обсушить в дуршлаге.

Шаг II

Раскалить сухую сковороду и обжарить гречку, постоянно помешивая, до золотистого цвета, 4–5 минут. Предварительное обжаривание крупы делает ее более ароматной и рассыпчатой, а также уменьшает время приготовления.

Шаг III

Вскипятить в большой кастрюле слегка подсоленную воду. Пропорция воды и крупы всегда одинакова: на 1 часть гречки 2 части воды. Всыпать обжаренную гречку и довести на сильном огне до кипения.

Шаг IV

Снять шумовкой пену, добавить растительное масло. Уменьшить огонь и варить гречку 6–8 минут. Снять с огня, накрыть крышкой и дать настояться еще несколько минут.

چگونه با یک شیوه درست گرچکا (گندم سیاه) بپزیم؟

صادقانه بگوییم که اولین بار غذای شما خوب از آب درنمی‌آید! یا گرچکا خیلی آبکی می شود یا سفت، یا خیلی بی‌مزه. بنابراین امروز تصمیم گرفتیم تمام فرآیند تهیه این بلغور را با جزئیات و دقیق شرح دهیم! پس گرچکا را اینطور باید پخت...

زمان آماده سازی: ۹۰ دقیقه
زمان پختن:۱۵ دقیقه
درجه سختی: آسان
میزان کالری: ۲۰۹,٦ کیلو کالری
پروتئین:٦,۹ گرم
چربی: ۵,۹ گرم
کربوهیدرات: ۳٤,۲ گرم

مواد لازم
بلغور گندم سیاه (آسیاب نشده) - ۲ لیوان
نمک - ½ قاشق چایخوری
آب - ٤ لیوان
روغن نباتی - ۱,۵ قاشق غذاخوری

دستورپخت مرحله به مرحله

قدم اول
گندم سیاه را به دقت پاک کنید، آن را به صورت یک لایه روی میز پخش کنید، سپس چند بار در آب بخیسانید و آن را آبکش کنید.

قدم دوم
یک ماهیتابه خشک را روی حرارت بگذارید و گندم سیاه را به مدت ٤ تا ۵ دقیقه مدام هم بزنید تا قهوه‌ای طلایی شود. از پیش سرخ کردن بلغورها باعث می‌شود آن‌ها خوش عطر و تُرد تر شوند و همچنین زمان پخت را کاهش می‌دهد.

قدم سوم
در یک قابلمه بزرگ آب را با نمک بجوشانید. نسبت آب و بلغورها همیشه یکسان است:به ازای هر یک لیوان گندم سیاه، ۲ لیوان آب می‌ریزیم. گندم سیاه تفت داده شده را بریزید و روی حرارت زیاد بگذارید تا بجوشد.

قدم چهارم
کف ایجاد شده روی آب را با کفگیر سوراخ‌دار بردارید، روغن نباتی را اضافه کنید. حرارت را کم کنید و گرچکا را به مدت ٦ الی ۸ دقیقه بپزید. سپس از روی حرارت بردارید و با در، قابلمه را بپوشانید و بگذارید چند دقیقه دیگر دم بکشد.

منبع : https://www.gastronom.ru/recipe/16351/kak-varit-grechku

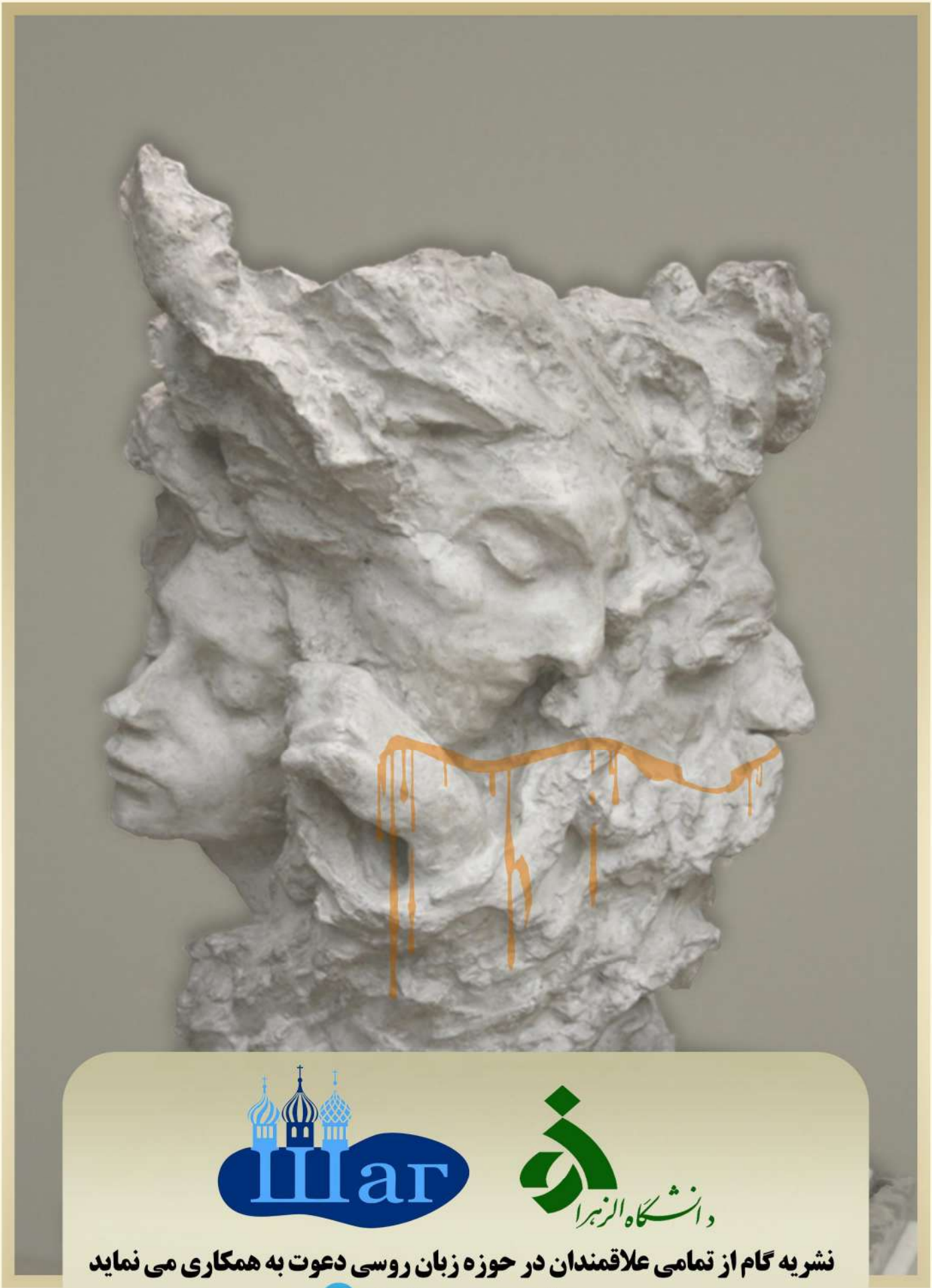

نشریه گام از تمامی علاقمندان در حوزه زبان روسی دعوت به همکاری می نماید
@stepmagazine